

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

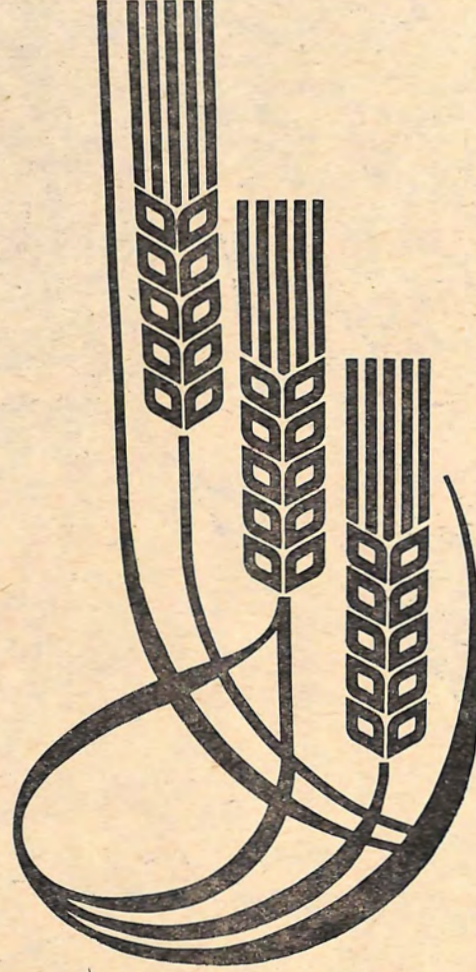
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Akbalık

T.C.ZİRAAT BANKASI

*HER YERDE HER ZAMAN
hizmetinizde bulunmaktan kıvanç duyar*

ANAP.

(Ak. : 1)

AKBABA

Yıl: 47 Cilt: 16 Sayı: 2 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 1 Ocak 1969

Uzay Yolculuğu

1969 yılına girdik. Ne var ki bu giriş, başka giriş... Saat 12'yi vurduğu zaman arkada kalan 1968, yüz yıl sonra, ikiyüz yıl sonra, beşyüz yıl sonra:

— İnsanlar 1968 yılında Ay'ın çevresini döndüler... diye anılacak.

Bugün çocuklarınıza soruyor öğretmen:

— Söyle bakayım evlâdım, 1492 yılında ne oldu?

— Kristof Kolomb Amerika'yı keşfetti öğretmenim.

Geleceğin okullarında, henüz doğmamış çocuklarımızın karşısına bir imtihan sorusu olarak çıkacak kadar önemlidir 1968.

Kimimiz 1969'a sarhoş, kimimiz zom, kimimiz keyifli, kimimiz sâkin, kimimiz kederli, kimimiz heyecanlı girdik. Kimimiz için geçmiş yıl başarısızlıklarla dolu ve kimimizin tersine gitmiştir işleri... Kimimizin tuttuğu altın olmuş, günleri başarı ve iyilikle dolmuş... Ama ne olursa olsun, hepimiz, geçmişini bırakıp, bütün umutlarımız ve hayallerimizle yeni yıla yükleniriz yılbaşı gecesi...

Tüm insanlık böyledir. 1968'i arkada bıraktığımız an 1969'a döneriz.

Ve umudun kanatlarını takarak, bilinmeyen günlerde mutluluklara varmak isteriz.

Dileğimiz yerine gelecek midir?

Kimbilir? Bugün için bildiğimiz, sadece yaşadığımız günler ve yaşanan olaylardır...

1968'i de böylece biliriz: Biliriz ki bir takma kalpli Blai-berg yaşıyor aramızda...

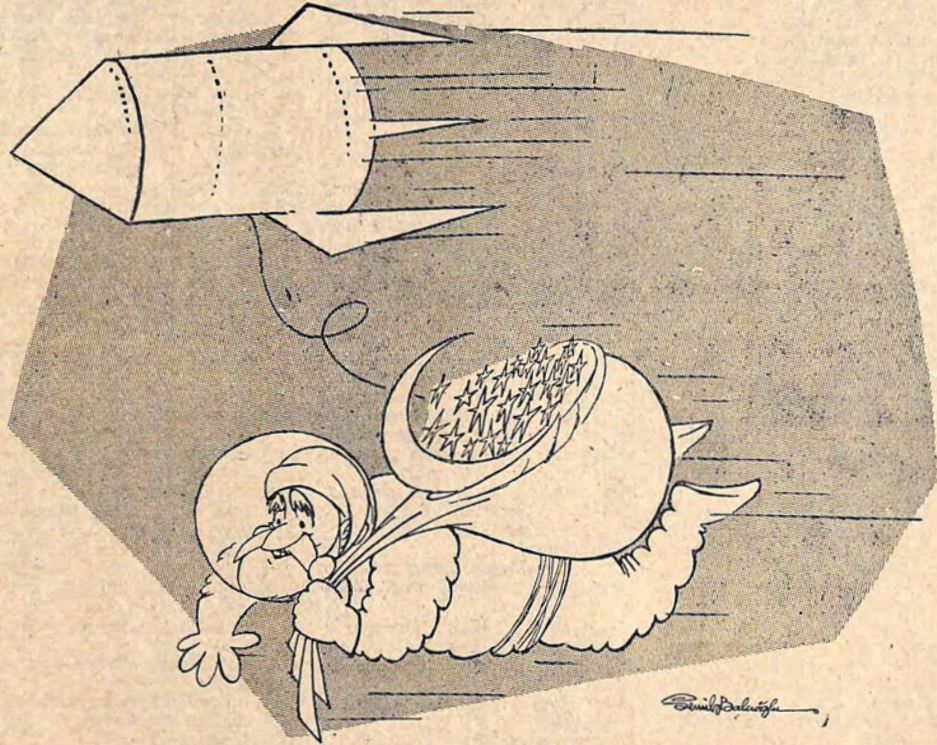
Ve yeryüzünde ilk defa bir takma kalpli adam kadehini yeni yıl şerefine kaldırıyor.

Biliriz ki Ay'ın çevresini dönmüş üç adam yaşıyor aramızda...

Ve yeryüzünde ayın çevresini dönmüş üç adam ilk defa yeni yıl şerefine kadeh kaldırıyor.

1969'da belki daha önemli şeyler olacak... İnsanlar Ay'a bastıktan sonra ayaklarını; Merih'e çevirecekler yüzlerini... Sonra daha uzaklara, yeni yıldızlara ve mehtaplı gecelerde şiirini yudumladığımız evrenin uzak köşelerine yönelecekler.

Kristof Kolomb ceviz kabuğu kadar bir tekneyle Okyanusun korkunç dalgalarında tabiatı nasıl keşfe çıktıysa, uzayın bilin-

NOEL BABA 1969

mezliklerine aynı duyguyla yelken açacak insanlar...

Ve bilinmeyen kaderlerinin kendine özgü çizgisini çekecekler.

Yaşamın fırtınalarına göğüs gerecekler...

Zevkini yudumlayacaklar...

Ve her bir insan, ister uzay astronotu olsun, ister taksi şöförü, ister bir devlet başkam olsun, ister küçük bir memur, gelecek yılın bilinmeyen günlerinde, mutluluk peşinde, kâh umutla, kâh umutsuzlukla, mücadele ederek koşacak... Bilinmeyen günlerin, bilinmeyen olaylarına karşı kahraman bir savaşçı gibi göğüs gererek hayat denizini kulaçlamaya devam edecek...

— Çocuğunuz oldu, diyecekler...

— İşinizden kovuldunuz, diyecekler...

— Hükümet darbesi yapıldı, diyecekler...

— Anneniz hasta, diyecekler...

— Dünya savaşı çıktı, diyecekler...

— Nişanınız sizi terketti, diyecekler...

— Bakkal verisiyeyi kesti, diyecekler...

— Peder sizlere ömür, diyecekler...

— Piyango vurdu, diyecekler...

— To-to'dan milyoner oldunuz, diyecekler...

— Zelzele oluyor, diyecekler...

— Eviniz yıkıldı, diyecekler...

— Terfi ettiniz, diyecekler...

— Dâvayı kaybettiniz, diyecekler...

İyi veya kötü, neşeli veya kederli haberler hangi köşede önü-

nüze çıkacak bilmeden, bilemeden yürüyeceksiniz. Bir gün, bir gün daha, bir gün daha, ve bir gün daha...

Evrenin yıldızlı göklerine doğru uzay gemisine binmişsiniz bir kere... Ya yörüngünüzde kalarak, veya yörüngünüzü değiştirerek, son nefesinizde bitecek yolculuğunuza devam edeceksiniz. Her türlü güçlüğü kahramanlar gibi göğüs gererek her gün bir takvim yapırağı koparacaksınız.

Ve hiçbir zaman Kristof Kolomb gibi:

— Kara... diye bağırarak zevkine varmadan tutacaksınız bu geminin dümenini...

Biraz umut...
Biraz zevk...
Biraz neşe...
Biraz keder...
Ve sonra hiç.

Hiç'e vardığınız dakikada geri kalanlara bir şeyler bırakabilmişseniz ödevinizi yapmışsınız demektir. 1968'in üstüne 1969'u ve onun da üstüne gelecek yılları koyduğunuz zaman güzel anılarınız olmalı, almanız açık bulunmalı ve şereflerinizi hiçbir şey kaybetmemelisiniz.

Hepinize böyle bir yaşam dileğiyle yeni yılınızı kutlarız sevgili okurlar...

AKBABA

AKBABA

Sevgili okurlarına yeni yılın, sağlık ve mutluluklar getirmesini diler.

Dünya el değıştirdi

DÜNYA saatleri yirmidördü vuruşken, gecenin koyu karanlığında bilinmeyen bir yerde burun buruna geldiler.

Elindeki kalkanı ile bilinmeyen bir düşmana karşı kendini savunmaya çalışan yırtık pırtık giyimli, saç sakalı bitnik tipli, soğuktan dışları trampet çalan, yorgunluktan ayakta güç duran yaşlıca olanı sordu:

— Dur bakalım arkadaş kimsin sen?

— Tiğ gibi olanı cevap verdi:

— Ben, 1969. Nöbet değıştirmeye geldim.

— Hay Allah razı olsun! Ben de 1968... Nöbeti devredeceğim mutlu anı bekleye bekleye işte bu hale geldim! Peki, böyle zıppıktı gibi mi geldin sen? Kendini savunmak için yanına hiçbir şey almadın mı?

— Yooo...

— Ah çocuk ah... Haydi bıçaktan tabancadan geçtik, silahın en öldürücüleri dünyada var. Ama bir kalkan olsun almaz mı insan yanına?

— Ne yapacaktım kalkanı?

Atılan taşlardan kendini koruyacaktır.

— Haydi canım, bu halinle sen de işletmeye kalkma bizi... Taşı da nereden çıkardın? Hem kim kime atıyor?

— Atmayan yok ki oğul. Dünya yeniden taş devrini yaşıyor. Amerika'dan Japonya'ya, İspanya'dan Pakistan'a herkes birbiriyle taş savaşı yapıyor!

— Sen elindeki kalkanı gelirken mi aldındı?

— Yoo... Öğrenci-polis çatışmalarının birinde buldum.

— Neyse, dedi 1969. Lafı bırakıp işimize bakalım. Zimmetindeki dünyayı teslim et bakalım!

1968 zimmet defterini açtı:

— Baştan başlayıp, madde madde sıradan gidelim: Şunlar kıtalar. Say bakalım tamam mı?

— Asya, Avrupa, Afrika... Evet tamam. Altı tane hepsi.

— Şimdi geyelim ülke ülke demirbaş olayların teslimine: Burası Hindistan... Nöbetim şüresince hiçbir değışiklik olmadı. Sefaletin hüküm sürdüğü bu ülkede bolluğa kavuşmak için insanlar kurban olarak adanıyor, ineklere tapılıyor!

— Anlayamadım?

— Anlayamıyacak ne var? Kurbanlıklara tapıyorlar, tapılacakları kur-

ban ediyorlar!

— Ters gelmiyor mu bu onlara?

— Gelmiyor. Şurası Pakistan. Fakirlik eskisi gibi. Gıdasızlık, parasızlık eskisi gibi. Tek değışiklik, taş savaşının başlaması...

— Geçelim. Peki şurası?...

— Aman oraya sokulmayalım. Zira elimizdeki kalkan da koruyamaz biz!

— Adı nedir?

— Vietnam!

— Orada bir değışiklik yok mu?

— Hava hücumları, gece baskınları eskisinin aynı. Değışiklik olsa olsa savaş sırasında ölenlerin yüzünden nüfusta oluyor. Fakat onu da, yerli halktan ölenlerin yerine asker göndermekle Amerika tamamlıyor.

— Şu karşıdaki ışıklı yer?...

— Çin. Hiç değışmeyen yerlerden biri. Kitap yaka yaka kültür ihtilaline devam ediyorlar. Şu denizin ortasındaki, Japonya... Zimmetimdeki gibi... Yine bir yandan çalışıp di-

niyorlar, bir yandan da dostları ile kolkola atom bombasının atılış yıldönümünü tes'it ediyorlar.

— Atom bombasını kim atmıştı?

— Şimdiki dostları...

— Nereye atmıştı?

— Japonya'ya!...

— Allah Allah, şu insanların işine akıl erdirmek mümkün değil! Bura-

— Sovyetler Birliği... Çekoslovakya'yı işgalden kurtarmasaydı, onu da aldığım gibi teslim edecektim sana.

— Çekoslovakya'yı mı kurtardı?

— Evet.

— Neden kurtardı?

— İşgalden...

— Nasıl kurtardı?

— İşgal ederekten!...

— Sen aklımı koru Yârabdim!

— Gel, biraz da öteki taraflara gidelim. İşte, şurası Amerika Birleşik Devletleri... Bir yıl içinde çok şey değışti burada. Bilhassa havacılıkta önemli adımlar atıldı. Bütün füzele-

ri uzaya, bütün uçakları Küba'ya gidiyor! Sonra bir de Beyaz Saraydaki kadro değışti.

— Başkan kim şimdi? Kennedy'lerden biri mi?

— Yok. Kennedy ailesini bitirdiler, müzmin adaylardan Nixon'u başkanlığa getirdiler.

— Burası?...

— Fransa.

— O adamlar sağa sola neden koşuşup duruyor?

— Haa, onlar mı?... Fransız değil onlar. Vietnam konusunda barış görüşmeleri yapmaya karar verdiler, aylardır münasip bir masa arıyorlar.

— Masa bulur bulmaz Vietnam savaşını bitecek mi?

— Savaş dediğin kolay biterse zevki kalır mı oğul? Masa bulmak için önce tarafların zevkleri uyusacak. Sonra fikirleri uyusacak. Daha sonra tarafların istekleri tartışılacak...

— Anlaşılan sonunda tatlıya bağlanacak öyle mi?

— Bir masa beğenmek bu kadar sürerse, işin tatlıya bağlandığını yıllar değil, görse görse belki asırlar görür! Çene çala çala geldik Yunanistan'a...

— Nasıl, burada bir değışiklik var mı?

— Yok. Kral dışarda, cunta içerde geçinip gidiyorlar.

— Nasıl yani? İçerde dediğine göre hapiste mi cunta?

— Cezaevlerine sivil halkı tıkmaktan onlara yer kalmadı ki...

— Yine anlayamadım. Halkın hepsi tutuklu mu yani?

— Eh, aşağı yukarı öyle sayılır. İçlerinden yalnız eski muhalefet lideri İhtiyar Papandreu hürriyetine kavuştu.

— Suçsuzluğu anlaşılıp beraet mi etti?

— Yok canım... Zavallı öteki dünyaya gitti!

— Bu sesler nereden geliyor?

— Akdeniz tarafından...

— Orada ne oluyor?

— Orta Doğu'da barışı korumak için Araplarla İsrailiiler birbirlerini bombalıyorlar!

1969, zimmet defterinin Orta Doğu'ya ayrılan sayfasını açtı.

— Eskisi gibi yani.

— Evet, aldığım gibi teslim ediyorum Orta Doğu'yu. Geldik yeryüzünde bir eşi daha bulunmayan ülkeye...

— Burası neresi?

— Türkiye! Canım sıkıldıkça neşemi bulmak için hep buraya koşarım. Senin de öyle yapmanı salık veririm.

— Bu ülkede zimmet defterine işlenecek bir değışiklik var mı?

— Yok hamdolsun. Daha yıllar yılı olmaz da... Tahmin üstüne kurul-

muştur hayatları. Okumuşları tahmini rakamlarla gelecek için nutuk atar, bazı hayırseverler geleceğinden kuşkuya düşenlerin falına bakar, doktorların işini hocalar, kadınların işini kocalar görür.

1969 meraklı bakışlarla üstünde bulundukları ülkeyi gözden geçirdi:

— Hiçbir şeyi sen-ben meselesi haline getirmiyor, yetkisi olsun olmasın herkes birbirine yardım için âdeta yarış ediyor ha?...

— Allah için öyledir.

— Şu karanlık yer neresi?

— Ülkenin Batı bölgesi...

— Neden karanlıkta oturuyorlar?

— Kimbilir... Ya cereyan kesilmişti, ya da hırsızlar elektrik tellerini yitirmişti!

— Ya bu karanlık yer neresi?

— Ülkenin Doğu bölgesi.

— Anlaşıldı... Demek buranın da ya cereyanı kesildi, ya da hırsızlar...

— Yok yok, henüz bu bölgeye elektrik verilmedi.

— Neden acaba?

— Gereksiz de ondan. Çünkü burası bir acayip yerdir. Ekim ile Mayıs arası kar ve tipi yüzünden yollar açılmaz. Haziran - Eylül arası eşkiya kuş uçuramaz! Yani yaz kiş kimse gelemmez buralara. Elektrikçi neden ziyan etsin?

— Bayağı hesapçı kimselermiş.

— Yediden yetmişe kafaları saat gibi çalışır hepsinin. Fakir makir diye bilinirler ama bakma sen. Zaman zaman ben de düşünüyorum da, böylesine yaratma gücüne sahip insanların, nasıl olup da iktisaden geri kalmayı becerdiklerine şaşıyorum doğrusu!

— Dış piyasa ellerinde demek?

— Dış ile sıkışıkça borç aramakla, bir de Kıbrıs konusunda kendilerini dost aramaktan başka bir ilişkilere yok. Ama iç piyasada her biri birer ticaret uzmanı! Yapı işleri mi durgunlaştı? Birinin «Yeni binarlardan vergi alınmayacak» diye şişireceği bir balon, piyasayı canlandır-maya yeterli Kum, kapanın elinde kalır. Çimento, demir depolara kaldırılır, sihirli bir değnek dokunmuşcasına işler açılır hemen! Politika da öyledir. Ortalık durgunlaştı mı, bir parti sözcüsünün «Ortanın falan yerindeyiz» diye küçükük bir demec vermesi yeter. «Vay ortanın orasında nasıl olurmuşsunuz?» diye memleket ayaklanır mazallah! Sonra buranın düşünürleri de yaman-dır ha... Gece demez, gündüz demez canla başla çalışırlar. Şu gördüğün yamalı pantolonlu adam, tam 365 gündür totoda onuç tutturmanın, şu buğulanmış camın arkasında oturan göbekli elinde kalan kalitesiz ürünleri devlete yutturmanın formülünü arıyor!

— Şu ne yapıyor, şu?

— Özel Yüksek Okul açmanın çarelerini arıyor.

— Peki bunlar?

— Özel Yüksek Okulları protesto etmek için döviz hazırlıyor!

— Ya şu?...

— Geçim sıkıntısını hafifletmek için ikramiye kuponları topluyor.

— Şu?...

— Miras bırakacak kimsesi olmadığı için belki bir mal sahibi oluruz düşüncesiyle gazoz kapağı topluyor.

— Vay canına...

— Eh, bana müsaade... Al malını, gör hayrını. Demirbaşların hepsi teslim aldığım gibi işte.

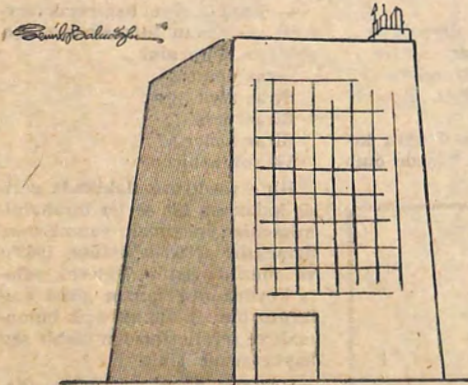
1968 zimmet defterini yeni yıla verdi, gözden kaybolurken beriki seslendi:

— Dur bakayım, bir eksiklik var galiba... Demirbaşlar listesinde bulunan dünya barışı nerede?

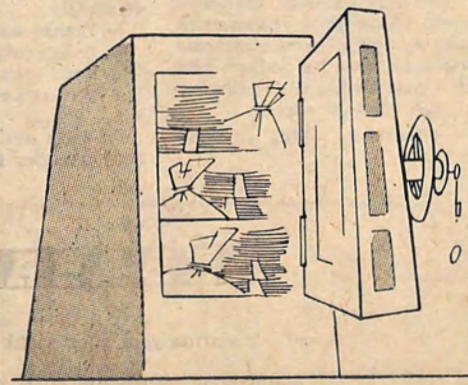
İhtiyar yıl cevap verdi:

— O kaybolalı yıllar oluyor oğul! Dünya barışını boşver de, şu benim kalkanı al bakalım. Hâtram olsun. Öğrenci-polis çatışmalarında hiç değışile atılan taşlardan kendini korusun!

— Özel yüksek okullara cephe alınması istendi. —

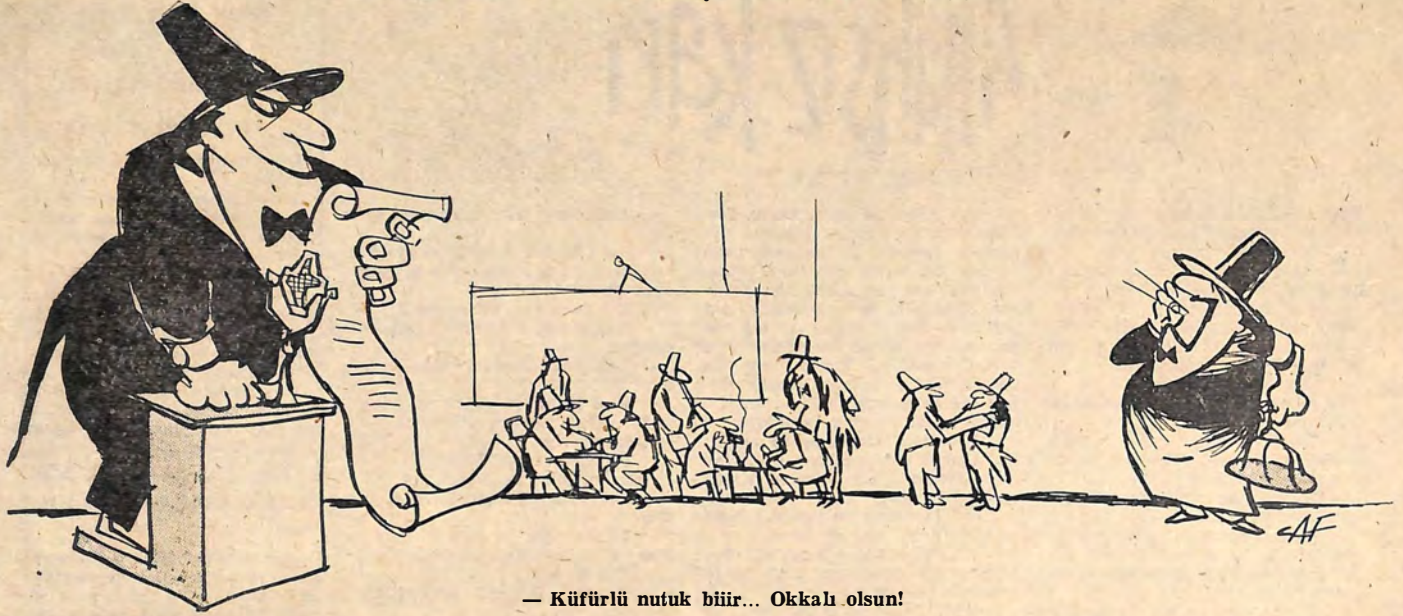

ÖN CEPHE...

ARKA CEPHE...

Vedat SAYGEL

— Küfürlü nutuk biliir... Okkalı olsun!

TELEFONDA bir ses aksi aksit:

— Bir vatandaşınızım, dedi. Ziyaretinize geleceğim.

— İzin istemiyor, tebliğ ediyordu. — İcra memuruyum, hacze geleceğim, der gibi...

Az sonra çıkageldi sesin sahibi. Gençten, çatık kaşlı ama sevimli, giyinişi ve davranışlarıyla bizim mutlu azınlık çevrelerinde «pek alaturka» diye nitelenecek bir adamdı.

Türkiye'den ayrılalı bir kaç yıl olmuş. «Doktor çıkmak» üzereymiş şimdi. Hoşbeşi pek uzatmadan pattadak sordu:

— Siz de Türkiye'den koptunuz mu?

— Anlamadım?

— Yani dönmemeye karar verdiniz mi? «Şeytan görsün yüzünü» deyip bütün ilginizi kestiniz mi memleketle?

— Yooo... Siz kestiniz mi?

Koltuğun kenarına bir yumruk attı:

— Elbette! Koptum ben Türkiye'den, koptum!

Bir şey söylememi bekler gibi bir zaman susup yüzüne baktı:

— Hadi hadi, sıkılmayın, söyleyin! «Kopuk» diye espri yapın isterseniz. «Vatan haini» diye. Dökün ortaya vatan millet Sakarya edebiyatını.

— Hiç öyle bir niyetim yok, dedim. Herkes nerede gerçekten mutlu oluyorsa orada yaşar. Siz ille Türkiye'nin dışında mutlu oluyorsanız...

— Türkiye'nin dışında ne olduğum ayrı hikâye. Ama Türkiye'nin içinde deli oluyorum! Bir memleket ki mânen maddeten her şeyi bozuktur. Suyun akacağına, elektriğin yanacağına, otobüsün geleceğine güvenemezsiniz. Burada şu telefonu elime alıp numarayı çevirdim mi dörtbin kilometre ötedeki insan sıp diye karşıma çıkıyor. Türkiye'de şehir içinde numara düşürmek bile şans işidir. Ama bunlara katlanılır yine. Asıl mesele insanlar. Bizde kimse işinin ehli olmadıktan gayri, başkasının tekerine de çomak sokmak için fırsat kollar. Başıma gelenleri anlatayım da size...

Gerçekten acıklıydı basına gelenler. Türkiye'de hekimliğin, hastahanelerin ve üniversitelerdeki tıp eğitiminin çevrelerinin içvüzünü görme imkânını bulduğu ki-

YELPAZE

REFİK ERDURAN

BİR VATAN HAINİ

sa süre boyunca çeşitli küçüklükler, kaypaklıklar, baltalamalara tanık olmuştu.

Bunları sıraladıktan sonra politik konulara daldı. Kimseye güvenilemediğinden, istisnasız herkes sen-ben davası güttüğü için tutunulacak tek dal kalmadığından, en umutlu dağlara bile lâpa

lâpa kar yağdıktan dem vurdu. Sonunda başladı bağırma:

— Bir tek enayi ben miyim? Burada bir kaç yıl sonra bizim paramızla ayda en az yirini bin lira kazanmaya başlayacağım. İnsan el üstünde tutmaları da cabası. Türkiye'ye döneceğim de ne olacak? Bilemedin ayda iki bin

Pahalılıkta İstanbul dünya dokuzuncusu.

— Gazeteler —

— Tuh be!.. Bunca attığım kazıklar boşa gitmiş demek!

lira alayım diye seksen kişinin ağzının kokusunu çekeceğim, her an nereden ne kazık gelecek diye tetikte olacağım, yükselmek istersem çaresiz ben başkalarına kazığı atacağım, günün birinde bakacağım ki kendim de sıfır numara hergele oluvermişim... İstemez efendim!

Yorulmuş gibi soluyarak kalktı, dolaşırken gözü büfenin üstündeki şişelerden birine takılınca zınk diye durdu:

— Rakı mı var? Ben buralarda bulamıyorum. Aman, bir kadeh çık...

Göz açıp kapayınca kadar bir kadehçik dört kadehçik, bizim vatandaş da çakır keyifçik oldu.

— Aaah ah, dedi, şu aslan sü-tünün de üstüne içki yoktur ya. Koyacaksın kiloluğu önüne... Şöyle birkaç arkadaşla deniz kenarı bir yerde... Bir yandan balıklar kızaracak. Soframın üstünde mis gibi yeşil salata, yeşil soğan, dereotu, maydanoz... Siz ne dersiniz deyin, bizim memleketin yeşilli başkadır. Valla billâ, aynı yeşil başka hiçbir yerde yok. Bizim deniz de başka türlü kokar. Siz ne dersiniz deyin...

— Bir şey dediğim yok.

— Yok ama, halinizden belli, o kafada değilsiniz. Öyle ya, sanki siz ne geldiniz buralara? Doktor olsanız anlardım. Yazı yazmak için Türkiye'de oturmak daha bile iyi. Yazar dediğin ana dilinin konuşulduğu yerde yaşamalı. Aaaaah, canım Türkçe! Bazan öyle göreceğim geliyor ki, kendi se-simi teypte çekip dinliyorum. Memleketten getirdiğim plâklar çoktan eskidi. Arkadaşlara yazmalı da yollasınlar birkaç tane.

Son kadehi de devirdi, elinin tersiyle ağzını silip uzun uzun içini çekti:

— Bizde arkadaş güc bulunur ama, bir de bulundu mu dört dörtlük olur yani. Öylesini kırk yıl arasan bulamazsın burada. Hep robot gibi insanlar. Çalış, çalış çalış... Para, para, para... Sen ne dersin de...

Gözleri yaşarmıştı. Oflayarak kalktı:

— Gitmeli. Yarın sabah sekizde laboratuvar var; altıda kalkıp otuz sayfa okuyacağım. Hadi eyvallah. Boynuma sarılıp iki yanağımdan öptü, burnunu çeke çeke gitti.

REFİK ERDURAN

Allahsız karı

Adnan Veli

KAHVENİN kapısından içeri girer girmez, etraftakiler bağır-maya başladılar:

— Ooooo, Muntür geldi, Muntür... Buyursunlar Muntür bey!...

— Vay Aslan Muntür!... Vallahi i-çeriye, ay parçası gibi giriyor bel...

— Hop dedik Muntür!... Şu tarafa gel. Doğru mu duyduğumuz?

— Tabii doğru oğlum...

Tezgâha yakın oturanlardan Apo-lo Kâzım seslendi:

— Ulan Muntür!... Artık turnayı vurdun gözünden... Demek totoda 13'ü tamam buldun?

— Ben bulmadım birader... Benim allem Sadıye buldu.

— Allen, maçtan ne anlar yahu?

— Oğlum, bu iş bulmak için, an-lamak lazım değil. Allen her sabah gazete okur.

— Gazete okuyan her insan, 13'ü bulabilir mi?

— Gazeteyi okuyor ama, gazetenin yazdığının tersini oynuyor.

— Göster bakalım biletini de, biz de inanalım.

— Yok, elinin kördü. 13 kazanmış bileti, üzerinde taşır mıyım ben?

— Arkadaşım, taşısan da, bir şey lazım gelmez ki... Nasıl olsa, para-yı aileden başkasına vermezler.

— Vermezler ama, insanın dostu var, düşmanı var. Sırf hasımlık ol-sun diyerekten üç kişi çıkar karşı-ma. Zorla bileti alıp yırtarlarsa, on-dan sonra Marko Paşa'ya dardını anlat.

— Bilet şimdi evde mi?

— Anam babam, evin içerisi mah-şer gibi dolu. Duyan geliyor bel...

Çok sürprizli hafta olduğu için, bü-yük para alacağız. Biz de bileti evde tutmadık. Kavinpederin evine kaçırdık. Orada dursun, daha sağlam.

— Peki, eve ne demiye geliyorlar-mış yanı?

— Hem tebrik etmiye geliyorlar, hem de birazcık borç istemeye...

— Bana bak!... Öyle, şuna buna borç verip de, Cenâbı Hakkın yolla-dığı parayı çarçur etmeyin haaa!... Böyle kısmet her daim gelmez.

— Deli mısın yahu. Bizde borç ve-recek hal mi kalmış? Biz, nereden ne çıkaracağız diye düşünüyoruz. Arkadaşlar!... Şimdiden hepinize söy-lüyorum. «Benim, Muntür'le aram i-yidir» diyerekten benden borç iste-meye gelmeyin, katiyen vermeyim. Çünkü ailemin parasıdır. Şimdiden söyleyeyim de, sonradan darılıp gü-cenmek olmasın.

— Verme be Muntür... Namussu-zum verme... Helâl bir para kazan-dın, bildiğin gibi ye... Heeey arkadaşlar!... Biz de itlik edip, çocuğun parasına göz dikmeyelim. Allah ona yolladığı gibi, bir gün de bize yol-lar. Şaban!... Ulan Şaban!... Şu tü-tüncüden, boş bir toto kâğıdı alıp da gelse... Önümüzdeki hafta bir de biz dolduralım bakalım. Cenâbı Mevlâm ne gönderecek?

Apollo Kâzım, yerinden kalkıp Mü-nür'ün yanına geldi:

— Bana bak Havhavzâde, dedi. Kaç para alacaksın şimdi?

— Ben diyorum, yüzbinden aşağı düşmez.

— Biraz uzun ettin galiba... O ka-dar tutmaz.

— Arkadaşım, bu işten anlayanlar «Şimdiye kadar böyle büyük sür-prizler olmadı» diyorlar. Bu kadar sürprizli 13'ü bulunca, insan ihya olmaz mı?...

— Pekâlâ... Diyelim ki yüzbindi al-dın, ne yapacasın bu parayla?

— Ben mi?... Bana kahırsa, ilk sıf-

tah bu kahveyi alayım diyorum. Tez-gâhu arkaya doğru genişletirim. Şu duvarın üzerine iki pencere daha açarım. Şu tarafa bir cam bölme yaparım. Ara sıra kâğıt filân oynar orada... Şu iki pencerenin ara yerine de Kemal Paşamızın bir res-mini asarım. Bütün iskemleleri yeni baştan alacağım. Kahve ocağı ile tezgâh, piring kaplama olacak. Te-miz iki de garson buldun muydu, burası iyi para getirir arkadaşım.

— Bana bak Muntür, kahve ocağını da, Allahını seversen ben işleteyim. Niye dersin, bir ahbabın elinde 60-70 kilo kadar kaçak kahve kal-dı. Onu, ben bir ayın içinde burada hallediveririm. Ha, ne dersin?...

— Olur ama, kahve ocağı için ben Abdi'ye söz vermiştim. Abdi ile u-yuşursan, sen işlet...

— Abdi ile uyusulur mu be?... O nâlet, bu kahveye başka sebep için girmek istiyor.

— Ne sebebiymiş bu?...

— Onun niyeti başka... Burada, ö-teki işten yapacak... Satıcılık...

— Öyle şey yok... Ben kahvemîn adını köttüye çıkaramam. Biz her ne kadar sabıkalıysak da, gene na-nusumuzu korumasını biliriz. Öyle değil mi arkadaşım?...

— Helbette bel!... Bu dünyada na-mus gibi iyi şey var mı?... Bir in-san, namusuyla yaşamadıktan son-ra ölmeli, daha iyi... İşte o sebeple, burada ben çalışayım diyorum.

— Dur bakalım, daha acele etme-yelim de, sonra düşündürüz onu...

Bu konuşmayı duyan, kahve oca-ğındaki Tiknefes Remzi, onların ya-nına sokuldu:

— Muntür ulan!... Sen hangi kah-veyi alıyorsun?...

— Bu kahveyi...

— Kime sordun da alıyorsun?

— Kimseye sormadım.

— Nasıl alıyorsun yanı?...

— Parasıyla satın alıyorum oğ-lum...

— Bakalım ben satıyor muyum?...

— Parayı tosladıktan sonra, niye satmayacakmışın?...

— Kaç para vereceksin yanı?...

— Helâlınden, bir onbin kâğıt ve-receğim.

— Bakalım, ben razı gelecek mi-yim?

— Razi gelmeyip de ne yapacak-sın?... Olmaz dersin, bir binlik da-ha toka ederim.

— Ya gene olmaz dersem?...

— Onbeş bine de olmadı mı?...

— Eh, o zaman insan biraz düşü-nür.

— Bak şu ite... Düşündürmüş... Hem de onbeş bine düşündürmüş...

— Verdim bel!...

Öteledir, Beşbüyük Hüsamettin sokuldu:

— Muntür âbi bel!...

— Söyle...

— Sen bu dükkânı alınca, ben de köşeye balık tablâmı koysam, bir şey der misin?

— Koy ulan, koy... Babanın ma-lıymış gibi koy ...Benden sana ica-zet...

Onlar, konuşmanın en kızıştığı ye-re geldikleri vakit, kahvenin kapısı açıldı. Başörtülü bir kadın, ağlaya-rak Muntür'e işaret etti:

— Gelsene azıcık...

Ötekiler de seslendiler:

— Muntür!... Yenge geldi, seni istiyor...

Muntür, palas pandıras kapıdan dı-şarı çıktı Kadın ağlıyordu:

— Başımıza gelenleri biliyor mu-sun?... dedi.

— Ne o?... Zehra ile kavga mı et-tin gene?...

— Değil canım... Spor toto yok mu?

— Eeee, ne olmuş?...

— 13 tutan bilât var ya?...

— Eeee?...

Yusuf Ziya Ortaç

1968 - 1969

Armağanı Yarışması

BİR PERDELİK OYUN

1 — Oyunun, güldürü niteliğini taşıması...

2 — Gönderilecek eserlerin en geç 20 Ocak 1969 tarihine kadar elimize geçecek şekilde postalan-ması...

3 — Yarışmaya katılacak ya-zarların, eserlerinden üçer nüsha göndermeleri ve altına açık ad-res, ad ve soyadlarını yazmaları ve zarfın üstüne «Yarışma» kay-dını eklemeleri rica olunur...

4 — Yarışmaya katılacak eser-lerin daha önce hiçbir gazete ve dergide yayınlanmamış olması gerekmektedir.

Birinciye verilecek ödül

2500 «İkibin beşyüz» lira-dır.

Jüri, 21 Ocak 1969'dan itibaren eserleri değerlendirmeye başlaya-cak, armağan kazanan eser 11 Mart 1969'dan sonra çıkacak Ak-baba'da yayınlanacaktır.

Bütün sanatçıları yarışmaya dâvet eder, başarılar dileriz.

— Altını imzalamayı unutmuşum.. Parayı alamazsın diyorlar...

— İmza yok mu altında?...

— Yok...

— Yazı, kimin yazısı?...

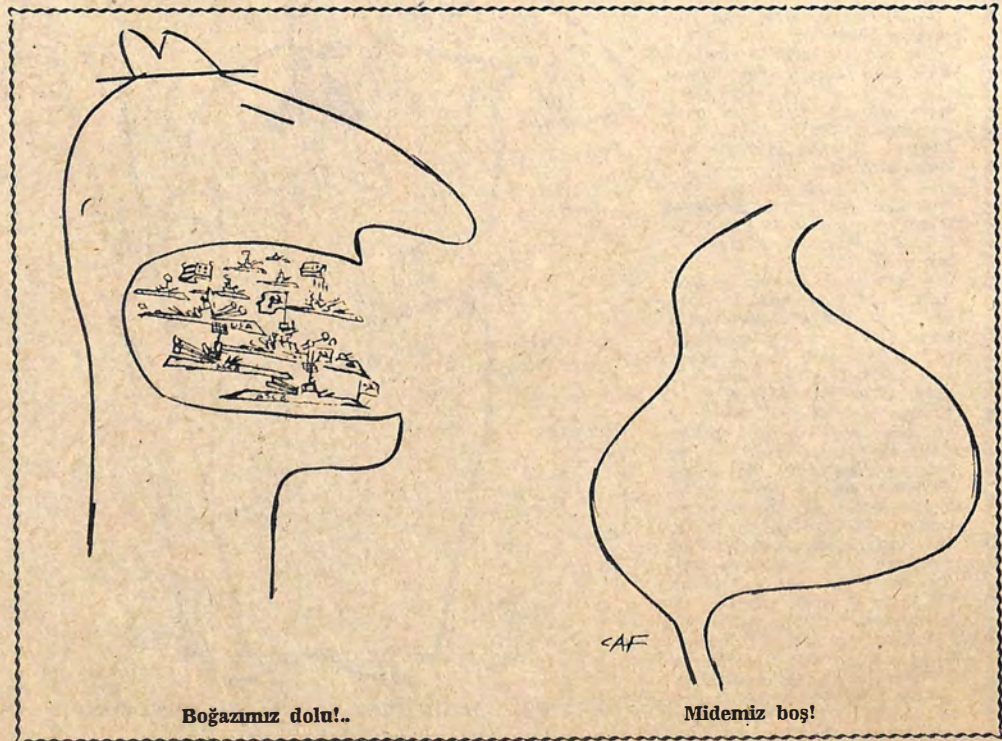
— Hediye'nin...

— Allah senin belânı versin işal-lah... Allah senin gibi karıyı, yedi sülâlenle beraber, karpuz tarlasına gübre etsin... Ben bu ahalinin yüzü-ne, şimdi hangi suratla bakacağım?.. Hayatımı, istikbalimi mahvettin...

Allahsız karı!... Akıl yok mu sen-de?... Vay başımın kara yazısı vay!.. 13'ü bul da, parasını alama... Hay-di yürü eve de, seni evde ekmek bıcağıyla bir güzel keseyim. Allah-sız karı!...

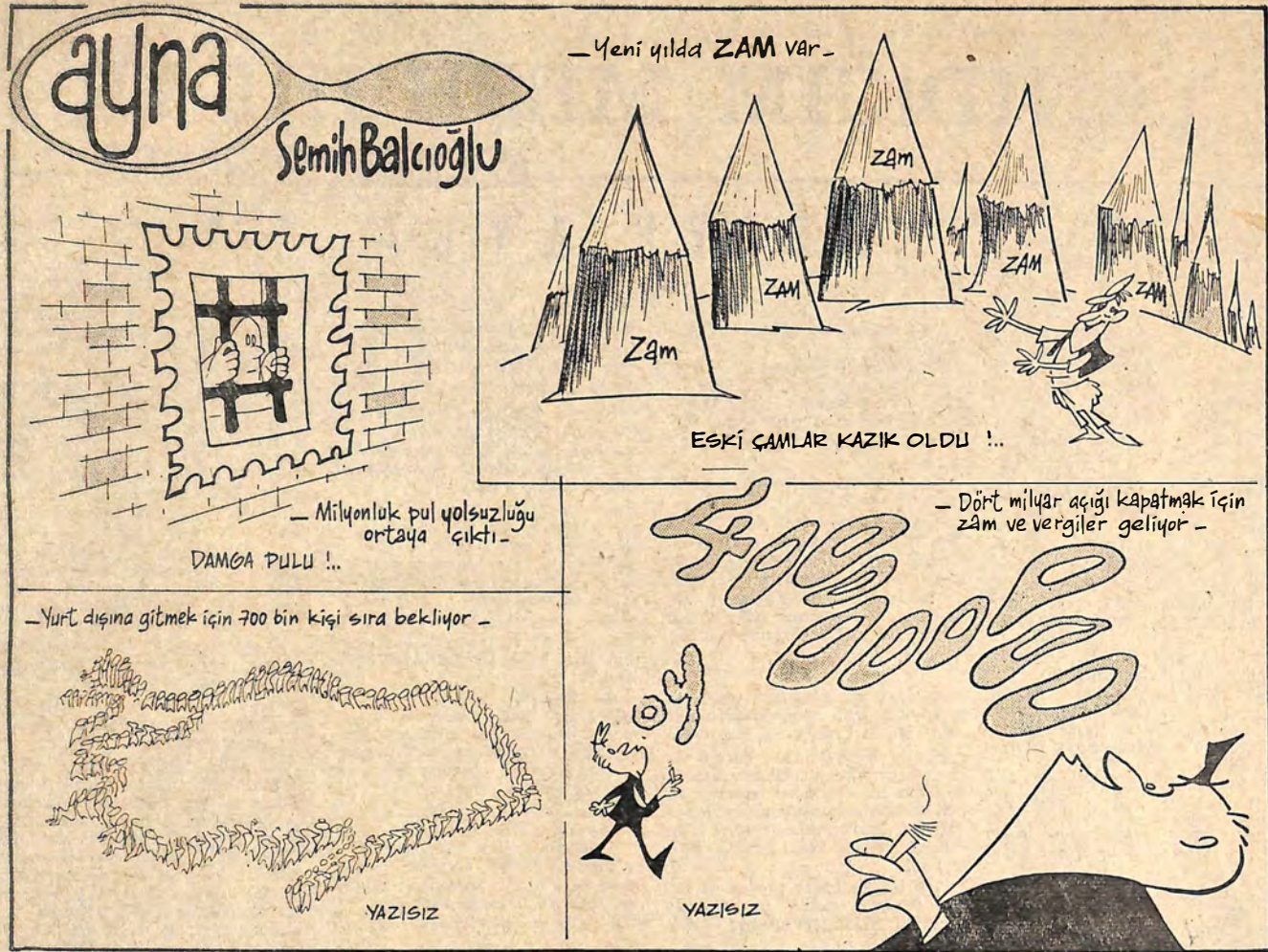
Ve Muntür önde, karısı arkada, e-ve doğru uzaklaştılar.

Adnan VELİ

Boğazımız dolu!..

Midemiz boş!

YEDİ

PAZARTESİ

Değişiklik olmayacak

Yeni Tekel Bakanı Mentеше, filtreli sigara yokluğundan şikâyet edenlere «Ben de Samsun sigarası içiyorum. Bu sebeple önce filtreli sigara konusuna bir çare bulacağım» demiş.

O çare bulmasına bulacak ya, filtreli sigara içenlerin durumunda sanırız önemli bir değişiklik olmayacak. Eskiden filtreli sigarayı bulan içer, Tekel Bakanı seyrederdi; şimdi Bakan içecek sigara bulamayan vatandaşlar seyredecek.

Eee, buncacık farkı da hoş görelim artık. Bunun günahı ne bizde, ne başkasında... Bir sigara tiryakisinin Tekel Bakanı olmasında!

SALI

Tevekkeli değil...

Her yıl bütçe hazırlanırken, bir ayarlamadır başlar. İleri gitme, geri kalma gibi bir duruma karışılmamak için olacak, gelmiş geçmiş hükümetlerin hiçbirisi bu konuyu ihmal etmemiştir. Yine unutmuşlar şükür.

Hoş, ayarlamaya alıştığımızdan onlar unutsa da biz hatırlatırdık ya... Neyse ki bize iş bırakmadılar. Aldılar kurgumuzu ellerine, suyu ayarlıyorlar, vergileri ayarlıyorlar, sigarayı, çayı ayarlıyorlar!

Ne sabırlı bızdeki, saat olsa dayanmazdı yahu!

Bir ayarlardan, üç ayarlardan, beş ayarlardan dişiller aşındı mı solugu tamircide alırdın!

Oysa biz yine iyi dayanıyoruz. Ne zembereğimiz atıyor ne dişimiz siliniyor. Tek aksaklık çingiragımızda... Ayarlanıyoruz avarlanıyoruz kimsenin ummadığı bir sırada çok çok da zil çalışıyoruz!

ÇARŞAMBA

Bahane!

25 kuruşluk sabun için hamamda çıkan kavgada bir kişi öldürülmüş!

«Değer mi?» diyeceksiniz. Değer! Maksat modaya uymak değil mi? Kimi lâf attı diye karşısındakinin işini görür, kimi göz kırptı diye... Bu hiç değilse temizleyecek yerini de iyi seçmiş.

Sabun, hamam, cemaat tamam!

PERŞEMBE

Poligon!

Bir AP'nin Tabii Senatörlere lâf atması üzerine, yine dalaşmalı, küfürü bir şenlik çıkmış.

Alıştık artık. Tabandan tavana kadar herkes atışla meşgul.

Kimi, karşısındakine kazık atar.

Kimi, yanından geçen bayana gımdik atar.

Kimi, kurbanını temizlemeden önce yazı tura atar.

Kimi nutuk atar, lâf atar, yumruk atar, hiçbir şeye gücü yetmezse iftira atar!

Aaa!... Burası memleket değil yahu... Galiba atış poligonu!

CUMA

Ödeşmişik

İflâs edince tebeşir tozundan hap yapan eczacı, bu kanunsuz yoldan büyük bir servet yaptıktan sonra yakalanmış.

Eh, aramızda alacak verecek kalmadı demek. Hapı önce bize yutturdu, sonra kendi yuttu!

... Huy çıkar mı?

İngiliz doktorlarına göre, Hong-Kong gibi Türkiye'yi de tehdit ediyormuş.

Endişeye mahal yok efendim, giremez! Girmek istese bile Jet Bakanımızın emri ile ilgililer giriş müsaadesi vermez. Sınırdan geçerken tutulur, yurda girmesi yasaklanan her eşya gibi gümrük ambarlarına atılır ve kimin marifetiyle olduğu bilinmez, zamanı gelince depoyla birlikte yakılır!

CUMARTESİ

Neden korkarlar acaba?

Doğu'da yol kesme, Batı'da üç kuruş için adam kesme, Parlâmentoda zam isteği ile iflâh kesme olayları birbirini izlerken, Londra - Sidney oto maratonuna katılan yarışçılar kendileriyle görüşen yabancı gazetecilere, «Türk halkının misafirperverliğini unutuyoruz. Eşkiya bile gece fenerle bize yol gösteriyordu» demişler.

İlahi... Türkiye'ye gelirken arabalarının altlarından alınacağını sanmışlardı zaar. Oysa nasıl içten karşılanacaklarını daha onlar yola çıkarken biliyorduk biz. Hıyımızdur, gelen yabancı oldu mu ne yapacağımızı şaşırırız. Eş-

GÜN

kiyamız yol gösterir, halkımız konuk eder... Birbirimize karşıdır düşmanlığımız başkalarına ne bildirir?

PAZAR

Görmeden gideceğiz!

AP'nin memleket için lüzumlu olduğuna bütün AP'lilerin inandığını söyleyen Demirel, yurt sorunlarına değinerek, «Demokrasi henüz tam olarak rayına oturamamıştır» demiş.

AP'nin lüzumluluğu, lüzumsuzluğu değil; insan ömrünün kısalığı dokundu bize.

1946 doğumlu demokrasimizin oturmasını tam 22 yıl bekledik. Eh, bir 22 yıl da yerleşmesini bekleyeceğiz... Çayını içti, kafasını kaşındı falan derken işe başladığını görmekten gideceğiz!

Derken efendim...

Ürdün'ün genç kralı Hüseyin, Londra'da yaptığı bir konuşmada, «Barış için ülkemin bir kısmını feda edebilirim» demiş.

Eder mi eder...

Ülkesinin bir kısmını savaş uğruna feda eder, bir kısmını barış uğruna feda eder ve derken efendim bando mızıkla ile Ürdün haritadan silinir gider!

Gecimsiz komşudan kurtulmanın iki yolu vardır zaten. Ya komşunun taşınmasını sağlarsın, ya da kendin taşı tarağı toplarsın. Genç kral kötü ile kötü olacağına ikincisini seçmiş demek.

TANIDIĞIM MEŞHURLAR

Naci Sadullah

SAFİYE AYLA

OTUZ kışur sene evvel, bekâr bir delikanlı olarak kendisi ile tanıştığım zaman, «Safiye Aylâ», vücudunun bugün hâlâ mahfuz kalmış güzelliğiyle, pırl pırl zekâsıyla, altın gibi iyi kalbiyle ve şimdi o zamankinden daha olgunlaşmış o harikulâde sesiyle, bol bol sevebilecek bir kadındı.

Fakat bana, yüreğime işleyen o lanca samimiyetiyle:

«— Benim dünyada hiç kimsem yok, benim erkeğe değil, candan bir dosta ihtiyacım var. Seninle dost olalım ve dost kalalım» dedi. Ve yâri-âğyar tarafından hakkımızda çıkarılmış bütün yersiz dedi-kodulara rağmen, öyle kaldık.

Sonradan o evlendi. Ben evlendim. İlk eşim vefat etti. Ondan yıllarca sonra şimdiki eşimle evlendim. O'nun son derece sevdiğim ve saydığım eşi Şerif Muhittin bey vefat etti.

Fakat bütün bu olaylar süresince, ve aramızdan belki de hâlâ sürdü-rülen yüzde yüz münasebetsiz ve yersiz dedikodulara rağmen, o-nunla aramızdaki dostluğun temizliğini karşılıklı olarak âdeta kahramanca koruduk!

Nitekim, bugün hâlâ, hayattaki sayılı dostlarımız içinde ve belki de en başında o vardır.

Bizim halkımız, «Safiye Aylâ» yı hâlâ son derece sever, fakat hâlâ son derece yanlış tanır.

Evvelâ yaşıyla yanlış tanır. Nitekim ben:

«— Kaçın Safiye'si o ayol? Ben çocukken o şarkı okuyordu. Şimdi en az yetmişinde vardır» diyen kırkım aşmış nice insanlar tanırım.

Halbuki Safiye Aylâ, o meşhur «Sevda yaratan» plâğıyla büyük şö-retini birdenbire yaptığı zaman henüz onaltı yaşındaydı!

Siz buna otuzbeş sene eklerseniz, Safiye Aylâ'nızın gerçek yaşını bulabilirsiniz!

Fakat yaşı bu. Ashında bugünkü Safiye Aylâ, —çekmiş olduğu bütün ağır hayat çilelerine rağmen— ru-huyla, kalbiyle, bedeniyile, sonsuz hayatîyet ve zindeliğiyle ve hele hele o eşsiz sesiyle, henüz en çok on-dokuz yaşındadır!

Ve inşallah, daha nice yıllar o ya-sında kalır!...

... Ve gelelim şimdi «Safiye Aylâ»nın «Akbaba» ya uygun yönleri-ne...

«Florya» köşkünde, Atatürk'ün sofrasındayız.

İsmet Paşa, birtakım Atatürk dalkavuklarının kendisine kaba davranışlarına içerlemiş, balkona çekilmiş.

«Atatürk», sonradan «siroz» a, «kacaracığer muşambalaşması» na varan ve hayatını tüketen hastalığın sınırları içinde, bakıyorsunuz, bir İsmet Paşa'ya çatıyor, bakıyorsunuz bir İsmet Paşa'yı tutuyor.

O gece, İsmet Paşayı tutacağı gelmiş. Sofrasında gücendirilmiş dostun gönlünü almak lâzım!

Peki bunu kim yapacak?

Atatürk'ün büyük zekâsı, bu görevi, o sırada o sofrada bulunan, İsmet Paşa'nın takdir ettiğini bildiği «Safiye Aylâ» ya vermiş:

«— Kız, haydi git, İsmet Paşa'nın gönlünü al!...»

«Safiye Aylâ», bu emir üzerine, «Florya» yalıcığının balonuna çekilmiş olan İsmet Paşa'nın yanına gidiyor.

8

İsmet Paşa, bir sezlonga uzanmış, düşünüyor.

Ve «Safiye Aylâ» soruyor:

«— Ne düşünüyorsunuz Paşam?...»

İşte İsmet Paşa'nın, toparlanarak ve gülümseyerek verdiği cevap:

«— İstikbalimi düşünüyorum kara kız!»

Ve işte «Safiye Aylâ»nın ona verdiği enfes karşılık:

«— Halısınız. Henüz istikbalinizi düşünecek kadar gençsiniz Paşam!...»

Paşa; o gece, bu sözün cevabını, Safiye Aylâ'nın zekâsını, alından öperek vermiş ve onunla birlikte, dalkavuk hasımlarını affetmiş olarak, Atatürk'ün sofrasına dönmüş!

«Safiye Aylâ» bir İzmir seyahatinde oranın sayılı zenginlerinden rahmetli Halim Alanyalı ile tanışıyor.

«Halim Alanyalı», son derece enteresan bir tip: Alabiliğine bilgisiz ve bilingsiz olmasına rağmen, büyük paralar kazanabilmenin sırlarını, yollarını kurnazca keşfetmiş. Nitekim, İzmir'in «Ankara Palası» oteli onun idi.

Ona bitişik koskoca bina, üstündeki yitizlerce odası, ve altındaki —her biri altın yumurtlayan— dükkânlarıyla onun idi. Hülâsa, İzmir'in hemen onda biri onundu!

O «Halim Alanyalı»nın, politika-ya karşı zerre kadar ilgisi yoktu.

Nitekim 1945 yılında, Celâl Bayar, Demokrat Partiyi kurmak üzere İzmir'e gelip de, kendi otelinde kalmak isteyince, devrin valisi merhum «Şefik Soyer» e gidip:

«— Ne dursunuz beyefendi? Bu adama otelinde bir oda vireyim mi, virmiyeyim mi?...» diye sormuş, ve «Bayar»ın, otelinde misafir kalmasını, ancak validen aldığı izinden sonra kabul etmiştir.

Ama, «Demokrat Parti», 1950'de iktidara geldikten sonra, sizin o «Halim Alanyalı»yı bir görmenizi isterdim:

«— Celâl Bayar'ı otelinde ben konuk ettim. Partiyi bizim otelde gurdük... Ben onun ilk gurucuları arasındayım!... diye öyle bir kasılıp kabarıyordu ki, gururundan çatır çatır çatlayacak sanırdım!...

Demokrat Partinin iktidara geçişinden bir müddet sonra, İzmir'e gelen «Adnan Menderes», onun oteline misafir olmuş. «Alanyalı», kocaman ellerini, iri göbeğinin üzerinde fırıldata fırıldata sormuş:

«— Bu partiyi gurmakla biz eyi

bir iş yaptık değil mi beyefendi? Tarih bizi yazacak değil mi beyefendi?...»

Fakat «Menderes», şüphesiz zeki adam. «Halim Alanyalı»yı da, onun, «Demokrat Parti»nin kuruluşunda oynadığı rolü de (!) gayet iyi biliyor. Ama ne desin? Biyık altından gülersek:

«— Bilmem, demiş, belki yazarlar, belki yazmazlar tarihe bizi!...»

Ve bir hayli düşündükten sonra, işte Halim Alanyalı'nın verdiği parlak (!) cevap:

«— Adam sende beyefendi... İsterlerse bizi tarihe yazmasınlar... Keyfimiz bilir. Camımız kerşere, virir parasını yazdırırız!...»

İşte bu «Halim Alanyalı», kendisine tesadüfen benim tanıştığım «Safiye Aylâ» ya, fena halde abayı yakmaz mı? Üstelik «Safiye Aylâ» ya bir de ilân-ı aşk etmez mi?

Ben o sıralarda İstanbul'a geldim. Safiye, hikâyeyi, rahmetli «Ömer Rıza Doğrub»la bana anlattı.

Alaycı alaycı gülersek konuşurken, her cümlesinde, o pırl pırl zekâsı, ışı ışı çakıyordu:

«— Halim bey, demiş ona, şayet ben sizden bir erkek gibi hoşlanmış olsaydım, size istediğim gibi sokulmakta hiçbir sakınca duymazdım. Fakat, size karşı böyle bir davranış göstermek, hiçbir zaman içimden gelmedi, aklımdan geçmedi. Ama siz aklıma, hiç de aklımdan geçmeyen bir şey getirdiniz. Hayatımda hiç yapmamış olduğum bir işi tatmak zevkini... Bu zevki, hatırlarım için, ömrüme ilk ve son defa olarak tatmak isterim. Fakat bu büyük fedakârlıq bedeli, yeterince ödenmelidir!...»

Ve işte Halim Alanyalı'nın verdiği cevap:

«— Ne vireceğiz Zâfiyanım?...»

Adamın marazî pıntılığını çoktan anlamış bulunan Safiye Aylâ, o zamanın, —yani bundan otuz yıl önce—sinin parası ile— onun ödemeyi aklından bile geçiremeyeceğinden emin bulunduğu bir rakam söylüyor:

«— Otuzbin lira!...»

Halim Alanyalı, gözlerini göbeğine dikip, bir hayli düşündükten sonra cevap veriyor:

«— Çok istediniz Zâfiyanım... Pek çok!... Ben bu işi bir düşünüyüm hele!...»

Fakat Safiye Aylâ'nın, bu olayı, —ikimizi de gülmekten kira geçire—rahmetli Ömer Rıza Doğrub'la bana anlatmasından kısa bir zaman sonra, yine üçümüz onun evinde oturuyorduk ki, postacı bir acele telgraf getirdi.

Telgraf, Halim Alanyalı'dandı. Adam düşünmüş, düşünmüş, düşünmüş, işte aynen şöyle diyordu:

«— Teklifiniz makbulümdür. Ancak istediğinizi taksitle virsem olmaz mı?...»

Üçümüzü de kakkahadan kırıp geçiren bu acele (!) telgrafın cevabını, «Safiye Aylâ» imzası ile hemen ben yazdım:

«— Teklifiniz benim de makbulümdür. Ancak, istediğinizi ben de taksitle ederim!...»

Ve işte bu suretle Halim Alanyalı da, olmayacak bir duaya «âmin!...» ve akıntıya boşuna kürek çekmiş bulunduğunu nihayet anlayabilmiş oldu!

Naci Sadullah DANIŞ

Yazılı

ANKARA MEKTUBU Nimet Arzik

SİMDİDEN sonra Akbaba'ya statik (yani dünya yıkılsa yerinde duran konular) göndereceğim. Akbaba figan ediyor «Aktüalitesi geçtili, geçiyor» diye. Bari sen figanlanma Akbaba... Bir sen kalmıştın öbürleri gibi olmayan.

Statik konulardan biri TRT... Statik konulardan biri Radyo... Portreler... Başka ne?... Buluruz!

TRT

Geçen gün, dünya tersine döndü sandım. TRT'den bir ses, ne de tatlıydı, beni telefonda aradı... Dedi ki TRT'den ses:

«— Gelin... Bir gün, sizinle bir tartışma yapacağız... TRT'nin deneme yayınlarının gelecek için verdiği ümit üzere...»

Ümit üzere olan şeyleri çok se verim, ümitsiz dahi olsalar.

«— Yöneten Abdi İpekçi olacak... Halit Kıvanç, ve de ev sahibi, şu arada TRT'nin başında ki Mahmut Üngören...»

Bunca «ricab» arasında çağrılmam keyfime gitti Akbabama, ve o günden beri çağrılıncaya kadar, TRT'nin haftada üç kere Ankara halkının başına musallat ettiği yayınları, olanca özenimle izlemeye başlamıştım. O arada da, Amerika'dan başımıza miras düşüncesine, bir ufak Japon televizyoncağız düşmüştü, titişen antenli, el kadar ekranlı, kırk tane bir türlü sökemediğim «çevi-rekli».

AİLE SEFASI

Üç çocuk ve ben, geceleri yemez içmez çıkmaz olduk insan içine, televizyonu özenle izleyeceğimiz diye...

Sonuç lehime oldu, çünkü çocuklara televizyon allerjisi geldi ve bebelik zamanlarında olduğu gibi, sekizde, döşeklerini özlediler. Yayınları yedi buçukta başlıyordu. Ben de önlerine, bütün anaçlığımı, bi tepe fıstık, bi büyük tepe mandalina, bi büyük tepe elma, bi kangal benekli muz koyuyordum, ekran TRT diye titişirken...

Ne elma, ne mandalina, ne muz, çocukları uyanık tutamadı ve ben yapayalnız kaldım. Hayatta her olayda kaldığım gibi Akbabama!

Ben uyanıktım, benim savaşım uykuyla değildi; hiddetleydi, şaşkınlıklaydı, hüznleydi...

Yaşama mutluluğundan yoksun, mizah serpintisinden arınmış birtakım kişiler çıkıyordu karşıma, tepelerinde titişimler. Görüşüyorlardı öz özleryle rahleyi tedristen. Birtakım vantrilok sesli hemşireler dikiliyordu karşıma, havanın kötü veya iyi olduğunu söylemek için... O kadar büyük bir trajedi miydi havanın iyi veya kötü olması? Biz ne trajediler görmüştük, hı hıöööö!... Bir de sevdikleri bir söz var-

Seri halinde zamlar bekleniyor. — Gazeteler —

YENİ YILA GİRERKEN

Kocamış eski yıl gerilerde bıraktık
Nafile olsa bile ümit yenide artık.

Bir yıl öncesinde de böyleydi ümidimiz,
Tam bir yıl ümit yedik ümit doldu içimiz...

İbret olmadı bize bunca yılın acısı,
Yeni yılda mukadder yine doğum sancısı:

İtibarı iade çok olaylara gebe,
Gözümüzde kin bantı oynuyoruz körebe...

Bir çile ki tükenmez nice yıllar tükense,
Hep aynı sestem şarkı dinliyoruz nedense:

«Nurlu ufuk, kalkınma» dilimizde destandır...
Lâfla gemi yürüse virâne gülistandır...

Yollarken eski yıl kahrkayla, hüznle;
Gelecek rotasında yürüyoruz hep dünle...

Tarih geçmişte kaldı âtide gerçek acı,
İçimizde dünlerin buruk yavan usancı...

Asalım tavanlara balonlar, fenerleri;
Bir gecelik sefamız mutlu kılsın her yeri...

Temennimiz boşa da hep şenlik dirlik olsun,
Zıt kutuplu niyetler hayırdı birlik olsun...

Samim AGAR

Bütçe açığı sigaraya yapılacak zam ile kapatılacak. — Gazeteler —

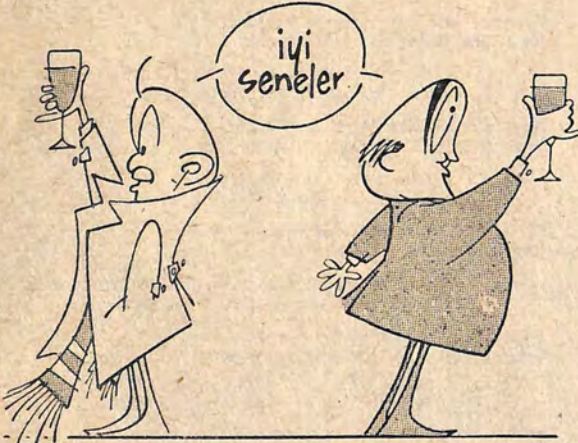

Yazısız

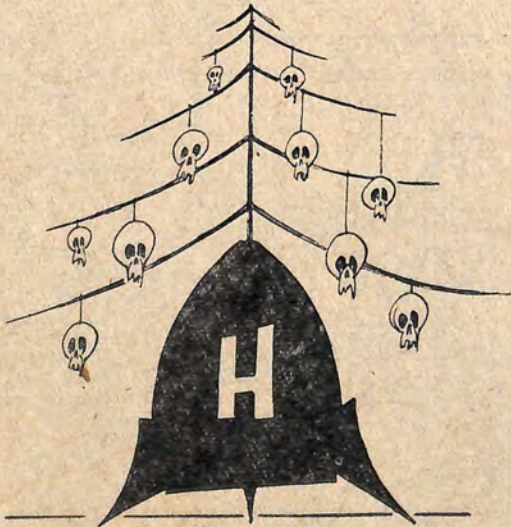
Merhaba 1969

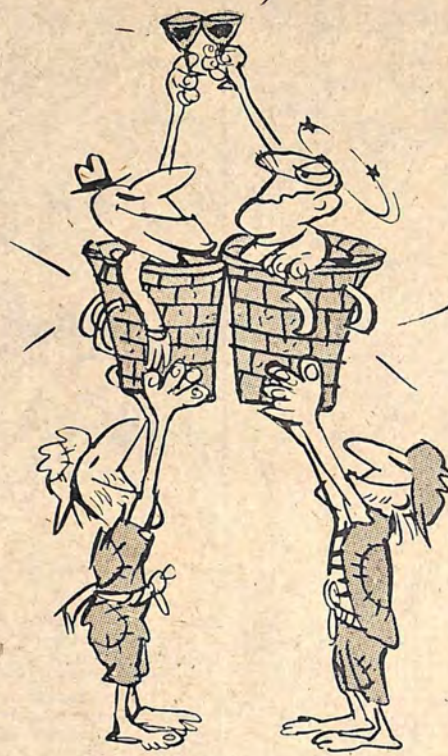
— YENİ YILA NASIL GİRİLİRSE, BÜTÜN YIL ÖYLE GİDERMİŞ !..

SEÇİM YILI !..

YAZISIZ

— ŞEREFE

1968

968 doldurdu miâdını,
Gitti geri dönemez «Dayansın ehli kubûr»
O; ilk günden bozmuştu ağzımızın tadını,
Nice nice insanı etti sebepsiz mağdur.
Usûl: «Abalıya vur!»

Ortam hazırlamıştı lüzumsuz kaptırlere,
Hiçbir değer vermezdi arzulara, hislere.
Kayıtsızca bakıyordu ufku saran sislere
Sırtımıza yüklerdi kambur üstüne kambur.
Derd: «Abalıya vur!»

Siyasi yoldaşlığın hükmü tez unutulur,
Yeminli (sözler) bile pek nâdiren tutulur.
Kaptan, bir parça gayret belki gemi kurtulur,
«Rotam doğrudur» derken (Zınk!) diye şapa otur?
Sonra «Abalıya vur!»

Seni etkilemez her bit yeniği, her pürüz,
İnişler, yokuşlar var, yollar olmaz ki dümdüz.
Düşünmeye mahal yok, binin yarısı beşyüz,
Esmayı üzerine sığırır üzgün tavır.
Derler: «Abalıya vur!»

Maaşlarından gayri alanlar bol bol yolluk,
Diyorlar kaplamıştır ülkeyi refah, bolluk.
Biz neden görmüyoruz ne yumurta, ne folluk?
Cevher yumurtlayanı saymak gerekir mâzur;
Kural: «Abalıya vur!»

GEÇEN SE

SALAH

Dost; en yakın dostu
Hepsi sanır o'nu
Kongrelerde bunda
Geleneğe uyulur, ta

İktidar gönüllüsü b
Ne zaman diner a
Müfritlerin şerrinde
Birçok milli davalı

Gelirler, faiz diye
Sorumlular görmez
Halk münasip yerin
Toptan gelmiş sayı

YENİ YIL MESAJI

1968 gidiyor yeni yıl geliyor...
Yeni gelen yılın itimatnamesini
kabul etmemeliyiz doğrusu.

Neden mi?
Siyasi partilerimizin hali, bir-
birlerine karşı çatış şekli, kendi
bünyeleri içindeki tatsız tutum-
lar ve halka revâ gördükleri ha-
yat tarzı, bütün bunların yarattı-
ğı manzara, her biri medeniyetin
temsilcisi olan yıllara maalesef
itimat edilmemesini öğretti.

Onun için vakit erken ve
1969'un henüz ilk günlerindeyken,
gene oyunlara kurban gitmek is-
temediğimizi göstermek için, ge-
lin, hep birden, yetkili makam-
lara, yeni yılın itimatnamesini
kabul etmediğimiz mesajını du-
yuralım!

BÜTÜN GÜN TAŞ TAŞIMAK!

Üzeri taşlı bir kolye takılır...
Takıldığını çok gördük.
Fakat şimdi çıkan bir moda u-
yarınca hanımların burada —ve
tahmin ederim bizde de— üzeri
taşlı 3-4 kolye birden takılma-
rına ne dersiniz?

Geçen gün bir gezme dönüşü
yorgun argın koltuğa yığılan ta-
nıdık bir kadının göğsünde bir
araba taş yığını görünce acıdım
doğrusu.

Eskiden çok çalışıp yorulan er-
keklerle, eve dönüşlerinde, insan,
üzülerek:

— Ne o, bütün gün taş mı ta-
sıydın?
diye sorardı.

Şükür modern araçlar, teknik
sayesinde böyle bir soruyu unut-

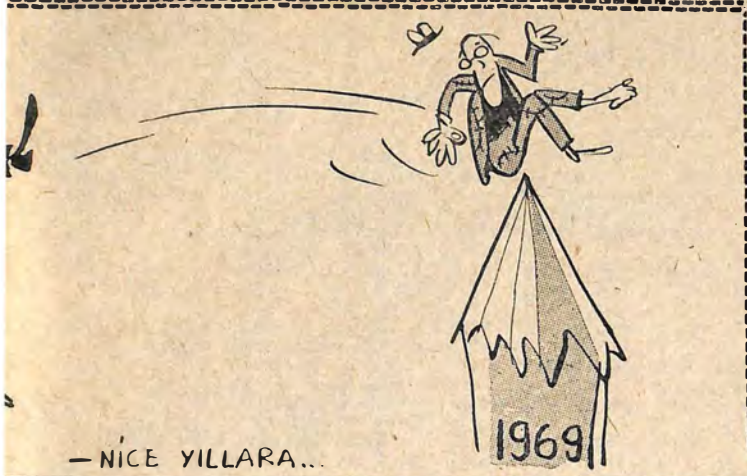
İNGİ NO

tuğumuz bir
modaya uyn
düşen kadın!
— Vah vah
taşıldın? diye

YILBAŞI M
Biliyor mu

bana, insan!
dizlar düşüy
Önceleri, f
rıl yıldızlar
yaşlandıkc
düşüyormuş
başı masası

BİR M
Bir garson

YENİ YIL

İN KUTLU

güvenmez der: «O kötü!»
bapları yürüttü.
opmadadır gürlü.
de böyle olur;
sen: «Abahya vur!»
yanda dizi dizi,
bu ihtiras krizi?
Tanrı korusun bizi!
üzüştü öyle durur;
nız: «Abahya vur!»
rıya alınca,
bu işte bir sakınca,
bir de kına yakınca,
beklediğimiz huzur;
me: «Abahya vur!»

TERE LARI

vrede, şimdi de
pahasına yorgun
soracağız galiba;
tütün gün taş mı

ASI ÜSTÜNE...
uz, yılbaşlarında,
üzerinden yıl-
gibi gelir.
er dahil, pırl pı-
olu yüzden, insan
yıl birer yıldız
geliyor bana yıl-
üzlerine...

HİKAYESİ
ele ameliyat edil-

Biz, sözü uzatmışız giden yılı yermekte,
Ne fayda var mâziyi böyle didiklemede?
Alem 69'dan mutluluk beklemekte.
Bazı seneler taşır beraberinde uğur;
Yoksa: «Abahya vur!»

Bayram geçti, başladı yılbaşı şenlikleri,
Unutmalı politik, sosyal gerginlikleri.
Hoş, ılık salonlarda ezmeli binlikleri,
Dışarıyı çok berbat, yağmur, fırtına, şamur;
Gezen: «Abahya vur!»

Bir servet oramında kiralanan her masa.
Bunun ne önemi var dolu olunca kasa?
Masrafı hoş görmeli böyle anda hülâsa:
İtibarın yükselsin har vurup, harman savur;
Ama: «Abahya vur!»

Hanımın benzemekte rengârenk çiçeklere,
Uyarlar sosyete de lüzumlu gerçeklere.
Eiler sık sık uzanır en lüks içeceklerle,
Taşkınlıkları verir hepsine sevinç, gurur;
Bâzan: «Abahya vur!»

Bize de bir şeyciler lütfeder mi acaba
Herkes armağanlar dağıtan Noel Baba?
Arzumuz içimizde kalacaktır galiba...
Ne yapalım çekeriz tesbih alır «Ya Sabûr»
Geril: «Abahya vur!»

mek üzere, hastaneye kaldırılır.
Hastanedeki ameliyat odasında
masalardan birine yatırılır... 15
dakika bekler, yarım saat bek-
ler, 45 dakika bekler; ameliyat
odasında doktorlar dolaşır fakat
garsonun yanına uğrayan yok.

Nihayet dayanamayıp, yanın-
dan geçen bir doktora «Bize ba-
kan yok mu?» diye seslenince,
doktor, garsona:

— Bu masaya ben bakmıyo-
rum, deyip geçmiş.

NICE YILLARA...

Kalp nakli ameliyatları, böbrek
nakli ameliyatları, bütün bu ça-
balar, insan hayatını bir parçacık
olsun uzatabilmek için ne kadar
çalışıldığını gösteren örnekler.

İşte, bu çabaların sonucu ola-
rak Güney Afrikalı Blaiberg 2 O-
cak 1969'da yeni kalbiyle ilk yıl-
dönümünü kutlayacak.

İnsan hayatına bir gün ekleye-
bilmenin bile ne kadar güzel bir
şey olduğunu düşünceniz, iler-
lemiş Batı ülkelerinde, geçen
yüzyıl ortalama ömür süresi 45
yılken şimdi 30 yıllık bir hayat
hediyesiyle 75'e çıkışına ne ders-
niz?

Bu durumda, bizde ancak 55
yıl olan ortalama ömür süresine
nice yıllar hediye edebilecek bir
düzene ulaşılması şerefine kadeh
kaldırmaktan daha güzel ne ola-
bilir Akbaba yeni bir yıla girer-
ken!

Reşit AŞÇIOĞLU

Ölüm Ydrışı

Muzafer İZGÜ

BİZİM hanım zannediyor ki; bu memlekette araç, trafik kurallarına göre yönetilir.

— Hanım hanım, evelallah bu memlekette şoför amcaların özel trafik kurallarını bilmezsen, sağlam kelleyle elde götürsün! Geriye bi tek sağlam kalbin kalır, ona da ya takılacak adam bulabilirsin, ya da bulamazsın.

Kalkmışız, özel otomuzla Bursa'ya gidiyoruz...

— Annenle helâllaştın mı?
— Ayol ölmeye mi gidiyoruz?
— Hatcanımla helâllaştın mı?
— Aaa aa, şu adamın dediklerine bak!

— Ya sen oğlum, sen kızım, ninenizle vedalaştınız mı?

Bereket çocuklar biraz daha akrâlı analarından. Her gün okula giderken gelirken, trafik denen şey ne denli bir şey olduğunu öğrenmişler. Her zaman mutfakla oturma odası arasında seyreden bir kadın nerden bilir bu memleketin trafığını?

Çocuklar:

— Helâllaştık babacığım, dediler.

— Yavru! Ben de vasiyetimi yazıp çekmecenin gözüne koydum.

O sırada karşımızdan iki tane kamyon geliyordu. Sağdakini sollayan farlarını yaka yaka geçti. Freni oturttum...

— Haydi bakalım, dedim hanıma, trafik profesörü kesiliyorsun başımıza, söyle bakalım, ne dedi o kamyondaki şoför amca?

— Ayol adam bir şey demedi ki, yol senin hakkındı. Şapşallığından bastın frene.

— Hih, adam farlarını yakmakla, arkadaş dedi, bak, trafik kurallarına göre yol senin hakkın ama, önce ben geçeceğim, dedi. Hele bir yol verme, pestilini çıkarırım alimallah! Çıkarır mı, çıkarır ha!... Altımızdaki biliyorsun Volkswagen... Ki, Volkswagen demek, bu memlekette kamyoncu ve otobüsçü amcaların gözünde sinek demektir... Saygılı olacaksın hanım, saygılı... Bu memlekette altındaki araba ufak mı, ister yol senin olsun, ister trafik kuralı senden yana çalışsın, yol vereceksin. Sen yolu vermezsen, onlar sana yol verirler

— Ayol bırak da çeneyi, sür biraz!

— Yoo haddini bileceksin hanım! İster misin, kilometreyi yüze getirelim de, otobüsçü kamyoncu amcaların kafalarını bozalım. «Ulan nasıl geçer bu pire bizi? Ulan nasıl geçer otuz tonluk Vabisi? Ye ulan Yolların Arslanı şu bitil!»

O sırada oğlum:
— Baba, dikkat! diye bağırdı.
— Ne var oğlum?
— Serseri mayın!

Hanım sordu:
— O da nesi?
— Minibüs hanım minibüs... Bak-sana adama tam gaz üstümüze doğru geliyor. Çocuklar sıkı durun, şarampola iniyoruz!

Nasıl yapıştık arabanın orasına burasına, tuttuğumuz yer kopacak sanki.
— Ya Allah! Yumun gözlerinizi çocuklar!

Kendimizi şarampolda bulduk. Ve evelallah bu arada tatlı canımızı kurtarmış olduk.

— Yahu efendi, yolun sağı senin hakkın değil miydi?
— Benimdi hanım!

— Eee, pekiyi, o adam ne arar senin yolunun üzerinde?

Ne bileyim ben hanım, belki adam, İngiltere toprağında direksiyon sallamış, bir an için kendini İngiltere'de zannetmiştir.

İte kaka, yarım saatte arabayı şarampoldan çıkardık.

— Hanım hanım, biliyor musun, çok zengin olacaksın, alacaksın bir tank, ya da hani o onbeş, yirmi tane treylerden bir tane, bakın bakalım, o zaman ben sizi üç saat içinde İzmir'e atmazsam... Bak bak, şu karşıya bak, nasıl da şu iki kamyon birbirine yol veriyor. Namussuzum ikisi de pamuk yüklü olsun, asla birbirlerine yol vermezler, ama şu geçene bak, tomruk yüklü, elbette yol onun olacak. Tomruğun yanında hiç pamuğun ağı mı olur? Alimallah adam o tomruklarla bir vurdu muydu ötekine, kâğıt yapar kâğıt...

Yola düzeldük... Sağolsun oğlum, yine bir alârm çekti!

— Babacığım dikkat, arkada bir serseri mayın, önde bir alev makinası!

— Ayol alev makinası da ne?

— Tanker hanım tanker! Yolların arslanı, yolların kapları, yolların sultanı tanker! Alimallah vurup da parçalasa neyse, bir de ateşini yakar da seyrine bakar ki adamın, mazotla mı yandın, gazyağıyla mı yandın, benzinle mi yandın, bilemezsin. Düşünür durursun artık öteki dünyada, «Yahu ben öteki dünyada ne ile yandım?» diye.

— Babacığım, serseri mayın yol istiyor!

— Aman oğlum, alev makinası da bütün yolu kaplamış geliyor.

— Baba karar?

— Hanım var ya bu karar, bu karar, savaş kararından daha mühimdir. Ne yapalım, şimdi savaşa karar verip yanalım mı, yoksa savaşa karar vermeyip arkamızdan gelenin tekerlekleri arasında mı can verelim? En iyisi savaştan kaçalım, ricat çocuklar ricaaat! Sıkı tutun!

Daldık şarampola... Arkamızdan bir gürültü koptu.

— Baba, serseri mayın da bizimle beraber daldı şarampola!

Minibüsün şoförü toz toprak içerisinde, arabasından indi, elinde lev-

ye demiri, arabanın bir kapısını mu-

avini tuttu, bir kapısını da kendisi:

— Ulan bu ne biçim gidiş?

— Şak, bir tokat enseme patladı:

— Ulan niye doğru dürtüst gitmezsin?

— Kardeşim, ben madem uçtum şarampola, sen niye?...

— Şak, bir tokat daha...

— Ulan hiyarloz, ben ne bilirim ulan ne yaptığını? Ben seni takip ediyorum, sen daldın şarampola, bizde...

— İşte onu diyorum, sen niye daldın?

— Arkadaş, trafik kurallarına göre, arkadaş araba öndekini takip eder!

Şaaka, muavinden bir tokat:

— Vay ulan sana ehliyet verenin!.. Ulan sen geber, sen öl ulan, belediye bir aydan kurtulmuş olur, ya şu sabillerin günahı ne?

Beş altı tokat daha yedikten sonra, bir de adamların minibüslerini kaktırdık. Son defa bir de tükürük fırlattılar suratıma:

— Tüüü!

Arabaya türküyü söyleyerek döndüğümü gören karım:

— Ayol hiç kızmadın mı? Seni dövdüler, sana sövdüler, dedi.

— Aaa ilâhi hanım, bu trafik kurallarının en başında yazılıdır yahu! Kafası kızan şoför amca, istediğine söyler, istediğini de döver. Şükret, sen yanımdasın diye sana sövmediler. Sen olmayacaktın, ühüü çok kulağın çınlardı şu anda!

Yine yarım saatte, ite kaka arabayı yolun üzerine çıkardık. Hanım:

— En iyisi yaya gidelim, dedi.

— İli, karıma da bak! Daha yüz metre gitmeden öldürüler seni be! Bu akıllı tavuk da ne arıyor yolun ortasında derler, eziverirler.

— Ayol soldan giderim.

— Gene ezerler.

— Şarampoldan giderim.

— Şarampola girer ezerler. Hem bir şey değil, sen ezeceksin ben ezeceğim diye, sonra iki otobüsün ikisi

de şarampollara dökülürler de, kendinle beraber yirmi otuz kişinin de canına kıyarsın. Haydi çocuklar gidiyoruz, okuyun dualarınızı!

Karım yine söylendi:

— Bâri yanımıza annemi de alsaydık da, hiç olmazsa kadıncağız yol boyunca sekiz on hatım indirmiş olurdu... dedi.

Salâvatlarla, tekbirlerle tam hareket edeceğimiz zaman, oğlan:

— Baba dur! dedi.

— Niye?

— Atom geliyoor!

— Ayol o da nesi?

— Gaz tüpü yüklü araba hanım, gaz tüpü! Bu da çarpınca, füzemiz, rampasız havaya uçar, alimallah rotasını yitirmiş sunî peyk olursun! Duralım da geçsin!

— Baba üstümüze geliyor!

— Deme ulan!

— Vallahi baba!

— Eh kızmışır şoför amca, bunlar yolun sağında niye dururlar diye.

— Baba karar?

— Karar... Kaçalım oğlum!

Faldır küldür geri indik şarampola...

— Ayol yarım saatte çıkarmıştık.

— İşimiz ne hanım, seyahat ediyor, eğleniyoruz. Bir yarım saatte de geri çıkarırız.

Ya Allah, giriştik yine kaktırmaya... Arabayı yolun üstüne çıkarttık.

Hareket ettikten on dakika sonra, arkamızda bir trey belirdi ki, sanki dersin kocaman bir dev anası dişine takmış, uçuyor ha uçuyor...

— Babaa, ardakan bir dev anası gözüktüüü!

— Yol verelim geçsin!

Arabayı iyice sağa çekip yavaşladım.

— Babal!

— Söyle oğlum!

— Adamın niyeti bozuk baba.

— Demek bizi çiğ çiğ yiyecek ha!..

Öyleyse yine şaram...

Lafım ağzımda kaldı. Karım:

— Hayır, gideceksin, ne bu ayol, ikidebir batıp batıp çıkıyoruz, dedi. Sür dikine!

— Oğlum vaziyeti coğrafya?

— Dişlerini çıkardı baba!

— Çocuklar duaya başlayın!

Bastım gaza, kilometre 100-120...

Dev anası nerdeyse, arka tamponumuz ha vuracak. Kilometre 130...

— Oğlum vaziyet?

— Şoför de dişlerini çıkardı baba, kahkaha atıyor.

Kilometre 140...

— Terimi silin çocuklar! Hanım, elini kalbimin üzerine koy ve ov!

— Ayol keşke İstanbul'dan beri arkamıza böyle dev anası düşseydi de, Bursa'ya çabucak varsaydık...

Belki onbeş kilometre böyle gittik. Bir kova terledikten sonra, trey şoförü, el kol işaretleri, kahkahalar arasında bizi solladı ve geçti gitti. Bir dakika sonra da, yanımdan geçip, önümüzde ot gibi biten trafik arabasını görmemiz bir oldu. Trafik polisi:

— Ehliyet, dedi, verdim.

— Vize, dedi, verdim. Sonunda:

— Arabayı arayacağız, dedi.

— Niye? dedim.

— Bu sür'ate göre, mutlak arabanın içinde kaçak eşya olmalı!

— Şey, trey trey tey tey!...

— Ne treylelesi be, ciddi ol bakalım biraz, burada türküyü söylemiyoruz...

Ciddi oldum. Arabayı aradılar, bir şey bulamadılar. Yalnız, fazla sür'atten ötürü bilmem kaç lira ceza yazdılar...

Muzafer İZGÜ

Tekel maddelerine zam var. — Gazeteler —

— Ne yani arkadaş, rakı kapağından otomobil mi çıkacaktı?

EĞLENCELİK-EĞLENCELİK

SUAVİ SÜALP

KUMAR NEREDEN ÇIKTI? Kumar niyetten çıktı diyenler varsa da kumarı ilk olarak Rabanhad Kumar adlı bir Hintli çıkarmıştır. Hindistan cevizinden iki zar yapan Kumar bununla o zamanın bütün racalarını kesmiş ve bu suretle kumar denen afet dünyayı sarmıştır... Tuhaf bir şey söyleyeyim mi, kumarı icat eden Rabanhad Kumar, kumar yüzünden intihar ederek ölmüştür...

KAÇ ÇEŞİT KUMAR VAR? Bir kere şansa dayanarak oynanan her türlü oyunlar kumardır... Kumardan amaçla karşındakinin parasını yutmak ve sonra çamurra yatmaktır... Bütün dünyada 456789 milyon çeşit kumar oyunu oynanmaktadır... Fakat bunların belli başlılarını görmek menfaatimiz icabıdır...

POKER: Dünyada binlerce ailenin yuvasını yıkmış, onbinlerce kişinin ocağını söndürmüş ve tanımış oyundur... Pokeri Mister Poker Play adında bir İngiliz çocuğu icadettir... Dört kişi ile oynandığı gibi iki kişiyle de oynanabilir... Pokerde asıl gaye blöftür... Poker oynanırken yakayı açmak ve dalgın, sinirli sigara içmek ve yamınadakinin kâğıdına

BLÖF KÂZIM: Doğduğundan beri poker oynayan büyük ustalardandır... İnce bıyıklı, lacivert elbiseli... Ceketinin kolunun içinde daima iki deste kâğıt taşıyan bir tiptir... Kâğıt yaparken rakibinin gözlerinin içine bakarak kadın mevzularından keser ve bu arada kâğıdı dizer... Dağıtırken alttan ve üstten karışık dağıtır ve mutlaka önce on el ve iki seans kaybeder... Fakat sonraki seanslarda masadakilerinin vicdanlarını bile yolar... Bir gecede en aşağı üç dört bin lira kesmeden yapamaz... Oyunun en hafif yerinde bir numarasını bulup çıkar ve paraları derhal adamı Ufak Hüsnü'ye zula edip tekrar ikinci seansı bekler...

JİLET NİYAZI: Bakarada jilet metodu nu çıkaran adamdır... Kâğıdı açarken jiletle sirkafklar ve alttan üste doğru dümen yapar... Mutlaka istediği kâğıdı çeker... Arkasında erketeleri bulunur ve aynadan çalışırlar... Gözü çok keskindir... Üç elde istediği kadar para götüüp ikinci oyuna girer... Hiç bozulmaz... Hep sırtır ve meşhur altın dişini gösterir... Bir rivayete göre Niyazi bu altın dişten karşındakinin kâğıtlarını araklar derler...

YENİ YIL MÜNASEBETİYLE ŞANS KADER KISMET

İlk önce hepinizin 1969'da neşeli bir yıl geçirmenizi diler ayrı ayrı ellerinizin sıkırum... Şimdi gelelim konumuza

çaktırmadan bakmak, kâğıtları sirkafklamak şarttır...

REST: Pokerde en hızlı kelime resttir... Rest demek (Her şeyi göze aldım erkek olan çık-sın) demektir... Rest çeken biri artık lâfını geri alamaz... Almaya kalkarsa masada temizlenir...

PAS: Pas, paspastan gelme bir kelimedir... Yani yokum demek mânasına gelir... Pas diyen biri, kimseye pas veremez...

RÖLANS: Poker oynarken çişi gelen biri mutlaka röläns demek zorundadır... Bu (Bir dakika, müsaadenizle) mânasına gelir... Oyuncu röläns dedikten sonra tuvalete gider ve sonra gelip oyununa devam eder...

POKERDE EN KUVVETLİ ELLER: Pokerde en kuvvetli eller şunlardır: Kare, üçgen, Floş, Kent, Salem... En büyük Floş Ruayaldır... Bu kâğıt çok nâdir gelir, geldiğinde de biraz durup gider...

BAKARA: En insafsız kumar oyunlarından biridir... Makaraya benzer... Büyük kâğıt üzerine oynanır... Onun küçüğüne 21, daha küçüğüne kılıç derler... On dakikada insanı don-gömlekle bırakır... Bakara oynayan birinin daha önce akıl muayenesinden geçmesi lâzımdır... Çok lüks oyundur... Parası iki milyonun altındakiler oynayamaz...

RULET: Salon oyunudur... On kişiyle oynanır... Büyük bir tekerleğe para bastıran enayiler

kendilerini dönen rulete kaptırıp bastıkça basarlar... Rulet smokinli ve tuvaletli kıyafetle oynanır... Hilesi alttan ayakla idare etmektir... Miknatıs da kullanılır... Hile çakıldığı anda orada mutlaka kavga çıkar... Ruletten bir seferde beşyüzbin lira yutulmuş tipler çoktur... Bunların ekserisi içerdeki ufak odaya giderler ve masanın üstündeki tabancayla intihar ederler... Mesuliyet yine kendilerine aittir...

BİRİÇ: Kerrat cetveliyle oynanan, blöfe ve zekâyâ dayanan bir oyundur... Büyük tüccarlar ve puro içenlere çok yakışır... Kulüplerin bilhassa altmışın üstündeki âzâları saat ikiden sonra birçe otururlar... Büyük âsap ve taktik ister... Kâğıtları hesaplamak şarttır... Onun için birçe oyuncularını yanlarında birer hesap makinesi de taşırlar...

KILIÇ: En gaddar oyundur... Kesin sonuç verir... Büyük kâğıdına oynanır... Kalkana benzerse de başka türüdür... Kılıç açmak için salona filân lüzum yoktur... Bir deste iskambille oynanır... Kılıcı bir zamanlar Kılıç Ali Paşa yasak etmiştir... Bilhassa gözü pek kumarbazlar tarafından oynanan kılıç mutlaka sonunda oynayanlardan bir ikisinin ölümüne sebep olur... Hilesi zordur... Çakıldığı anda tabancalar konuşur...

BARBUT: En zarif zar oyunu olup, viraneliklerde garibanlar

tarafından tutulur... Fakat barbut aynı zamanda salon oyunudur... Aşırı derecede hasta kumarbazların en sevdiği oyundur. Kati tesirlidir... Ateş yapmaz... Hilesi zardadır... Cıvalı zar kullanıldığı zaman iyi para kazanılır... Fakat tehlikesi çoktur... Çakıldığı anda ortalık derhal karışır... Muhitine göre cinayet, skandal, rezalet gibi olaylar meydana getirir...

FİRDÖNDÜ: Aile arasında bilhassa onbeş ile yirmibeş yaşındaki gençlerin yirmibeşine oynadığı bir oyundur... Bunda mak-sat koymak değil almaktır... En kuvvetli tarafı hepsini al'ı bulmaktır... Fakat firdöndünün bir tek mahzuru çevrilmesinin zor olmasıdır... Bazen bir oyuncu firdöndüyü sabaha kadar uğraşıp döndüremez...

TOMBALA: Tekaüt ve moruk oyunudur... Aile arasında bilhassa yılbaşı gecelerinde oynanır... Bunun için kartele, torba, fişler ve numaralar olması şarttır... İlk sıraya birinci çinko, sonra ikinci çinko minko da denilir, sonra da en büyük ikramiye tombaladır... Tombala diyen en büyük parayı alır... Bu para da 50 kuruş kadardır...

MEŞHUR KUMARBAZLAR

PİSPİRİK NECMİ: Pispirikte tarih boyunca üstüne çıkmamıştır... Daha geçenlerde Amerika'dan gelen meşhur pispirik üstadı Tom Dulles'i beş elde kazımıştır... Her oyunda en aşağı beş el pişti yapar... Valederi nereden bulduğunu kimse bilmez... İkili oynadığı zaman eşinin kravat iğnesinden sinyal alır... Hep yaprak sigarası içip havayı zehirler ve karşındakileri serseme çevirir... Necmi'nin Maçka'da meşhur pispirik apartmanı vardır...

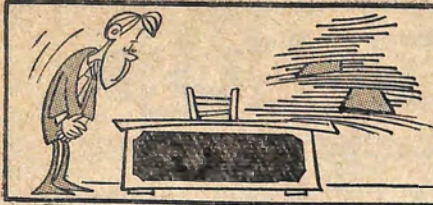
DÖRT CİHAR HULÜSİ: Barbut ustalarındandır... Milletlerarası barbut festivalinde altın zar kazanmıştır... İstedici zarı atar... Bilhassa dört ciharıyla meşhurdur... Zarları eline aldığı anda mutlaka göğsüne vurur... Cıvalı zarı hemen anlar ve manzara çakırır... Fakat çok yaşlanmış olan Hulüsi halen Top-hane'de gençlere barbut dersleri vermektedir... Hulüsi'nin yirmi senedir oynadığı bir çift zarı müzayedede 345 bin liraya kadar yükselmiş ve meşhur Prenses Dürrîye Şehbaz tarafından alınmıştır...

BEZİK PIRAYE: Bezik oyununun en büyük ustalarından olan Piraye hanım, babadan kalma köşkünde gelen gideni kazanmaktadır... Bezikçilerin fahrî başkanı seçtikleri Piraye hanım tek parmakla bir seferde en aşağı 500 sayı yazar... Kâğıtları açarken araya mutlaka bir araklama kâğıt sokar... Gözleri mavi olduğundan hasmını ipnotize eder... Oyun sırasında hep likör ve çikolata yer... Oyuna alâkasız gibi görünür fakat arkadaşları aynadan dikizini geçer... Piraye kumar yüzünden beş kocadan boşanmıştır... İyi mi?...

KUMAR ÜSTÜNE SEÇME SÖZLER

Sizde ne var?... **ÜŞÜTMÜŞÜM**
Dö periniz iyi... **EKSİK OLMAYIN**
Salla zarımı... **BARBUT**
Oynamaya değil, oynatana bak. **MANO**
At ulan papazı inek... **KARDINAL**
Bütün kızlar bende... **ZURNİK**
Oğlam mı çektin?... **KIZ**
Nerde bizde o şans? **KUMARBAZ**
Kim kazandı?... **KEPÇE**
Açık oynayalım... **TERBİYESİZ**
Siz de mi yutuldunuz?... **LOKMA**
Rica ederim elimi görüyorsunuz... **ELDİVEN**

İLYAS EFENDİ

MUZAFFER İZGÜ

— 9 —

İlyas'sa, müdürün odaya girdiğini duymamıştı bile... Kimseden çıt çıkmıyordu. Müdür, geldi İlyas'ın önünde durdu:

— Nasıl, oluyor mu İlyas efendi? diye sordu.

İlyas, müdürünün geldiğini ancak farketti. Hemen ayağa kalkarak hazır ol vaziyetine geçti, boynunu kırmayı da unutmadı.

— Oluyor efendim, dedi.

— Kütükleri yeniliyorsunuz galiba?

— Evet efendim!..

— Buyrun oturun!

İlyas:

— Otururum efendim, dedi ama oturmadı.

Müdür, Süleyman beyin yanına yaklaştı:

— Yetişecek değil mi Süleyman bey o iş cumaya? diye sordu.

— Vallahi efendim, dedi Süleyman bey, görüyorsunuz nasıl çalıştığımızı, biliyorsunuz, çok mühim bu, en küçük bir yanlışlık yapırsa geri döner. Başımı kaldırmıyorum, yine de cumaya yetişeceğimden şüpheliyim..

— İsterseniz İlyas efendiyi de bu işle görevlendirebilirsiniz. Yarından sonra iki gün kalıyor. İlyas efendi yarından itibaren bu işle meşgul olsun. Kütük yenileme işini ne zaman olsa yaparız. Onun acelesi yok.

— Başüstüne efendim!

— Sonra, İlyas efendiyi de ek bir bordroyla maaşa dahil edin!..

İşte tam o sırada İlyas efendinin bulunduğu yerden bir çatırtıydı koptu. Koca masa, üstündeki kocaman kocaman kütük defterleriyle beraber yere yuvarlandı. İlyas efendi de beraber... Üstelik biricik pantolonu da boydan boya yırtılmıştı... Haydi pantolonun yırtıldığı bir şey değildi, ya müdürünün önünde, vazife başında yere yuvarlanması... İlk önce Yakup bey yerden kalktı, İlyas efendiyi kaldırmaya çalıştı. Ama İlyas efendi pantolonunun yırtılmış olduğunu görünce, müdürüne o vaziyette görünmemek için ayağa kalkmamakta ınat etti.

— İlyas efendi kardeşim ayağın mı çıktı?

— I ih!..

— Kalça kemiğin?

— I ih!..

— Kalksana öyleyse ayağa!

Yüzü de batmıştı İlyas efendinin. Tüm mürekkep gözlerinin içine de dolmuştu. Dehri efendi karşından İlyas efendinin vaziyetini görünce:

— Ulmuş bir arap! deyip gülmeye başladı. Ama müdür kendisine ters ters bakınca gülmelerini kesiverdi. Müdür de İlyas efendinin başucuna gelmişti:

— Kalkamıyor musun İlyas efendi? diye sordu.

— Şey, kalkarım da efendim, zaten sizin önünüzde bu şekilde oturamam saygısızlık ama, pantolonum yırtılmış, sonra ayağa kalksam daha saygısızlık olacak!

— Kalk canım kalk! Varsın yırtılsın, şimdi onn bir kadın hademeye verir diktiririz!

İlyas efendi, istemeye istemeye ayağa kalktı. Bu vaziyetinde bile hazır ol duruyordu. Yere saçılan defterlerin bazılarının üzerine de mürekkep sıçramıştı. Bereket defterinin önemli yerleri kirlenmişti.

— Dizinizde bir şey yok ya!

— Yok efendim!

Haydar'a seslendi:

— Öyle kazık gibi duracağına gelip de şuraları temizle!

Haydar, elinde bir bezle koşarak geldi. İlyas efendi kıpkırmızı olmuştu. Her halde daha ilk günden başına böyle bir şey gelsin istemezdi. Ama olan olmuştu bir kez. Şimdi nasıl sokağa çıkacaktı bu pantolonla? Yırtığından başka sol paçası da boydan boya mürekkebe bulaşmıştı..

— Müdür:

— Şu köşede pantolonunuzu çıkarın da, Haydar Varidat memurunun hademesine götürüp diktirsin, dedi.

— Olur efendim çıkarırım!

Müdür gittikten sonra, tüm oda arkadaşları kakkahayı koyuverdiler.

Dehri efendi:

— Ben zannettim ulmuş zelzele, dedi.

Hasan bey:

— Fena düştü fena. Tam düşerken gördüm ben, önce yana doğru kaydı, sonra balıklama... dedi.

Süleyman bey:

— Haydi kardeşim, çıkar pantolonunu da diktirsin gelsin Haydar, dedi.

İlyas, yüzü kıpkırmızı:

— Ama, diye kekeledi..

— Aması maması yok bunun. Biz kırk kişiyiz, birbirimizi biliriz..

O anda aklına geldi İlyas'ın, iç donu renkliydi, hem de kırmızı bezden. Ucuz olsun diye o kumaştan almış, kendisi evde, elinde dikmişti..

— Olmaz efendim, kalsın, dedi.

Yakup bey:

— Hiç kalsın olur mu yahu? dedi. İnsan bu kılıkla eve kadar gidemez ya.

— Öyleyse ben tuvalette soyunayım..

Hasan bey:

— Çekilir mi yahu o koku daki-kalarca? dedi.

Ötekiler:

— Çekilmez çekilmez, dediler.

Haydar'sa elini şimdiden uzatmıştı pantolona:

— Vallahi utanıyorsanız ben çıkarayım İlyas efendi, diyordu..

İlyas efendi ısrarlara dayanamadı, pantolonunu çıkardı. O anda yüzü donunun renginden daha çok kızarmıştı. Kıpkırmızı donu gören Dehri efendi:

— Dükülen mürekkep mavidir, yoksa kırmızıdır? diye sordu.

Haydar:

— Yok canım, İlyas efendinin donu kırmızıdır, dedi.

Dehri efendi, başını salladı:

— Hayatımda ilk kere görüyorum kırmızı erkek dunu!

İlyas, oracığa, masanın altına gömüldü. Haydar, bir tarafı mürekkep lekeleriyle simsiyah olmuş pantolonu eline aldıktan sonra:

— İsterseniz bir de lāvaboda suya çekeyim, dedi.

Süleyman efendi:

— Ulan dangalak, sonra İlyas efendiyi ıslak pantolonla mı göndereceksin evine, dedi. Sen yalnız diktir gel!

Haydar, dışarda Özel idarenin hademesi Şerif'i aradı. Onu Gelir Müdürlüğünün hademesiyle sakalasırken buldu.

— Ula Şerif, dedi, bil bakalım bu elimdeki kimin pantolonudur?

— Ula o pantolondur? Ben de sanmışam ki, masa örtüsü!..

— Yeni gelen İlyas efendi var ya..

— He vardır, görmüşem. Demin başımı sokmuş sizin dayreye, görmüşem onu. Gafasını görmüş defterlerin arasına..

— İşte bu onun pantolonu. Hani iki ayağı kırık masa vardı ya..

— Dimek yuvarlandı ha!

— Hem de müdürün önünde..

— Dimek müdürün önünde?..

Üç hademenin üçü de kakkahayı bastılar..

— Mürekkep kafasına geçti..

— Tüüü, dimek mürekkep kafasına geçdi?.. Gulağı da boyandı mı?

— Gözünün içi bile..

— Ula gardaş, niden çığırman beni böyle eylenceli şeylere be! İnsan bi habar uçurur be, gel gör, ayı oynır der..

— Kaçırınadın.. Şimdi bişey söylesem karnınız patlar..

— Di hele!..

— Donu var ya donu?

— Onun işte, İlyas efendinin..

— Ee, nolmuş tumanına?

— Şuna tuman deme lan, don işte don..

— Don diyem, söyle hele!

— İşte onun donu kırmızı?

— Ha ciger kimi kırmızı?

— Ciger gibi..

— Ula bu kürttür yoğusam.. Ama bah, ben de kürdem, Allah vekil açsam göndersem tumanım garadır..

Dimek kırmızı he!..

Yine kakkahayı bastılar..

— Eğer onu görmek istiyorsan, bir bahane uydur, bizim Hasan bey var ya, onun yanındaki masanın altında çömeliniş duruyor..

Gelir Müdürlüğünün hademesi:

— Sen git gel de ben de göreyim bir, dedi.

İlyas, masanın altında düşünüp duruyordu. Babası ona memurluğun her yönü için öğütler vermiş ama bu hal için öğüt vermemişti. Şayet babası da masadan yuvarlansaydı, onun da pantolonu böyle yırtılırdı, mutlaka anlatırdı İlyas'a..

Demek ki babasının o kadar yıllık memurluk hayatında böyle bir şey hiç gelmemişti başına. Ama İlyas'ın daha ilk günden başına gelmişti..

Şerif, elinde bir tek sigarayla nüfus kâtiplerinin çalıştıkları odaya doğru giderken, için için gülüyordu..

— Kimbilir bu acemi memur şimdi o kırmızı donuyla nasıl masanın altında duruyordu.. Kapıyı vurdu, içeriye girdi. Dosdoğru Süleyman beyin yanına yaklaşarak:

— Beyim bu carayı size Cebbar bey gönderdi, dedi.

— Git ona söyle, sigara kahvesiz olmuyormuş, de, dedi..

Sigarayı aldı. Ve arkadaşına son kalay fiyatlarının kaç lira üzerinde oynadığını anlatmaya başladı..

Şerif, keskin gözleriyle etrafı araştırıyordu. En sonunda İlyas efendiyi gördü:

— Beyim, o masanın altındaki gırmızlık nedir? diye sordu.

Süleyman bey:

— Haydi işine, dedi. Bir arkadaşın pantolonu yırtıldı da..

— Begim vallah gırmızıdır onun tumanı..

— Nesi?

— Tumanı..

İlyas, büzüldükçe büzüldü masanın altında.. Bacaklarını iyice karnına çekti.

— Begim bir baham, nasıl gırmı-mış o masa?

Hademe Şerif, İlyas efendinin bulunduğu yerdek geldi. Dehri efendi hademenin niyetini anladığı için:

— Üle bas git, ne gezersin sandalyeler arasında, dedi.

Yakup bey, ise iyice kızarak:

— Sen dairene toz olsana bakalım, diye seslendi.

Şerif, lıkırdayarak çıktı gitti. Çıkar çıkmaz da dairede ne kadar hademe varsa, hepsine gördüklerini bir bir anlattı.

— Ola ki gedip balmayasınız, çin-küme hemi Dehri efendi, hemi de Yakup beg çoh bi giziler.. dedi.

Hademeler için günün konusu kırmızı don oldu. Biraz sonra Haydar elinde pantolonla geldi:

— İlyas efendimizin pantolonu geldi. Melek ahlamız öyle bir güzel dıkti öyle bir güzel dıkti ki, bir daha asla buradan yırtılmaz, dedi..

Süleyman efendi, gülerkek:

Buyursunlar İlyas efendi. İsterseniz giymenize yardım edeyim!..

İlyas efendi, pantolonunu masanın altından aldı. Hemen oracıkta ayağına geçirdi..

Dehri efendi:

— Çık bakalım delikanlı gülelim bir nasıl ulmuş pantolon? dedi.

İlyas efendi, ilk günden saygıda kusur olmasın diye ortaya çıktı.

Hasan bey, olduğu yerden bağırıldı:

— Bir de bu tarafa dön bakalım! Ha iyi olmuş, iyi olmuş ama, neden onun bir bacağı kısalmış?

Haydar:

— Mürekkeptir beyim, dedi. Mürekkebi yeyince çekivermiş.

— Hadi be salak sen de, dedi Dehri efendi. Hiç mürekkepten pantolon çeker mi. Büzü büze dikmiştir de..

Haydar, kızgın:

— Vallaha Dehri efendi, dedi, sen bugünlerde gözden de oldun. Bakasana, mürekkep dökülen bacak kısalmış.

— Ülese ötekini çektire çektire dikmiştir.

Süleyman bey kestirip attı:

— Oldu ya ona bakın siz!..

Evet, oldu ya ona bakalım..

Bakalım ama, İlyas efendinin ondan başka pantolonu yoktu ki. Şimdi yarın yine aynı pantolonla mı gelecekti arkadaşlarının yanına? Yıkasa, sabahadek ya kurur, ya kurumazdı.

Ama başka çaresi de yoktu. Buradan gider gitmez yıkayacak, sabahleyin de kurusun kurumasın bacağına geçirecekti..

Hademe Haydar:

— Yarına İlyas efendimiz öteki pantolonunu giyer gelir, dedi.

Dehri efendi:

— Var mı ki bakalım, diye konuş-tu..

İlyas efendi tekrar çıktı masasının başına. Ama bu kez, masanın kırık tarafına kendi eliyle iki sandalye yerleştirdi. Gerçi masanın bir tarafı alçak, bir tarafı yüksek olmuştu ama, oldu, hiç olmazsa yere yuvarlanmaktan iyiydi..

Öyle tatilinde de kallıcnadı işinin başından. Arkadaşları:

— Haydi bakalım, saat bir buçuğa kadar paydos dedikleri halde duymadı bile..

Süleyman bey, İlyas efendinin sağırlığını hesaba katarak tekrar bağırınca, o:

— Ben çalışacağım, siz gidin, diye cevap verdi..

Dışarı çıkışlarında, yine ilk konuşan Süleyman bey oldu:

— Amma çatık ha! Adama bak yahu, öğle tatillerinde de çalışıyor. Şayet bu böyle giderse yandık. Tüm dairenin işini bitirir, sonra bize de araba yolu.

Dehri efendi:

— Daha iyi değil mi? dedi. Biz de o zaman bol bol çene çalacak vakit buluruz.

(Devamı var)

Jet Sosyete

Yazan-Çizen:
SUATİ SÜALP

MUALLA DİŞARİ FIR-
LADIĞI ANDA, POLİS
ARABALARINI DA SI-
REN ÇALARAK GÖ-
RÜNDÜLER..

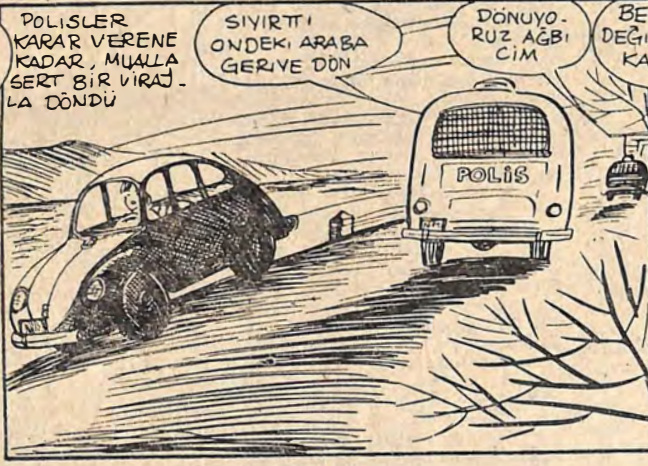
POLİS!
YAKLAŞIYORLAR
KAÇMAK İÇİN BEŞ
SANİYEM VAR

AAAAAEE
EEEE

KAPIDAN
BİR KADIN FIR-
LADI VE WOKUS
VAGENE BINDI

KATİLDİR

POLİSLER
KARAR VERENE
KADAR, MUALLA
SERT BİR VİRAJ-
LA DÖNDÜ

SİYİRTTİ
ONDEKİ ARABA
GERİYE DÖN

DÖNÜYO-
RUZ AĞBI
ÇİM

BEN KATİL
DEĞİLİM NİNE
KAÇIYORUM

ARTIK OLAN OLMIŞTU.
MUALLA NEDEN KAÇTI-
GİNİ BİLMEDEN KAŞI-
YORDU. (İfadeye bak)

DELI GIBI
GIDIYOR

120 130
140 150
160 170
NERDEYSE
MOTOR PAT-
LIYACAK.

ARABANIN AVAK-
LARI YERDEN KESİLDİ
DİREKSİYONA HAKİM
OLAMIYORUM

İKİ VİRAJ'I
DAHA BÖYLE DÖN
MEYE KALKARSA
GİDER

EYVAH!
SARAMPOLA
TERS DALDI

ARTIK
KURTARAMAZ
HOOP' GİM'

İMDAT!

MUALLA YENGEN

MUALLA'NIN
SONU UĞU-
RUMDA BİTTİ

VE BU HİKÂYE
MEZARLIKTAKİ SON
BULDU-

SAAT
İKİDE Mİ?

EYET GARSONİ-
YERİMDE

Haftaya
YENİ BİR
MACERA

3 GÜN GECE

ÇEVİREN
SÜHEYLA AYKUT

BİQUET, Saint-Germain'in kö-
tüllüğüyle ün salmış bir barın-
da Gwendolin ile tanışmıştı.
Bir üniversiteli olan İngiliz kı-
zı dosdoğru yanına gelmiş ve yarım
yamalak Fransızcası ile:

— Siz bir jigolo?... diye sormuş-
tu.

Şaşkınlıkla:
— Ben mi?... diye kekelemişti de-
likanlı. Ne münasebet?

— Olmasanız bile ne çıkar? Gelin.
Ben size var bir kadeh içki içir-
mek... diyen İngiliz kı-
zı, kolundan çekerek oturduğu masaya götürmü-
ştü.

Oysa, Biquet yalan söylemişti.
Belki gerçek bir jigolo değildi ama,
macera ve zengin kadın arayan me-
teliksizin biriydi. Dekoratördü. Yeni
mezun olmuş, fakat bir türlü iş bu-
lamamıştı. Zengin kadınlarla giriş-
ilen maceraların kârı olduğunu duy-
duğu için de, yakışıklılığından yarar-
lanmayı aklına koymuştu.

Açtı. O gün kursağına bir şey gir-
mediği gibi, ondan önceki üç günü-
nü de sadece peynirli sandviçle ge-
çirmişti.

İçkisini yudumlarken sıhhatli İn-
giliz kızına yan göze bakıp, «Çanta-
sı dolu olsa bile, fazla pahalıya mal
olmıyacağım» diye düşünüyordu.

«Çünkü nazık ve çok sevimli bir
kız.»

Ama yine de içkinin parasını kıza
ödettiler. Bardan çıkıp, ay ışığı ile yı-
kanan Sein nehri kıyılarında roman-
tik bir gezinti yaptılar. Projektörler-
le aydınlatılan Notre Dame'in karşı-
sında elele tutuşarak oturdular. Kı-
zın anlayamadığı bir dille konuşma-
sını dalgınlıkla dinleyen delikanlı
düşünüyor, ona sarılıp sarılmaması
gerekliğine karar veremiyordu.
Gwendolin güzeldi. Ve ilk hareket
yine bu güzel kızdan geldi. Düzgün
hatlı delikanlının önce yüzünü ok-
şadı, sonra dayanılmaz bir ihtiras-
la, başını dolgun göğüslerine doğru
çekerek sıkmaya başladı.

— Burada olmaz gidelim, diye mı-
rıldandı delikanlı.

Güzel avını Montparnasse'daki kü-
çük atölyesine götürmek istemişti a-
ma, kız Vaugirard caddesinde kira-
ladığı stüdyonun daha konforlu ol-
duğunda ısrar etmişti.

Unutamayacakları bir gece geçir-
diler. Ama ne yazık ki genç kı-
zın üç gün sonra memleketine dönmesi
gerekliyordu.

— Üç gün üç gecelik bir masal
yaşadık, diye üzgün üzgün düşün-
üyordu delikanlı.

Sevgilisinin evinde yediği piknik
tarzı yemeklerle açlıktan ölmeyecek
kadar karınını doyuran delikanlının,
para durumu düzelmiş değildi.

— Memleketine dönünce her şey
bitecek, diyordu kendi kendine. Mek-
tupla olsun bu dostluğu yaşatmaya
çalışır mı acaba? Kimbilir? Belki
her şey geride kalır. Bir zaman üz-
lürüz, sonra birbirimizi unuttur-
uruz! Yeniden ciddi işlerle uğraşırım.
Ya da zengin bir kadın avarım,
kendime iyi bir gelir sağlarım.

Gardan hava alanına kadar genç
kızın valizini taşıdı. Yol boyunca içi
garip duygularla burkulurken, «Men-
debur İngilizler!...» diye kendi ken-
dine telkinde bulunuyordu. «Çiğeri
beş para etmeyen fındıkçı kızlar ye-
tiştiriyorlar!»

İç âlemindeki fırtınayı gizlemeye
çalışan genç kız, hiçbir şey hisset-
miyormuş gibi yanında dimdik yü-
rüyordu. Ama uçağa gireceği an ba-

Türk futbolu geriliyor. — Gazeteler —

Yazısız

şını çevirdi, delikanlının yüzüne
bakmasıyla da iri iki damla gözya-
şı, yanaklarından süzül-
dü!

Biquet dondu, kaldı! Ağlıyordu!
Gwendolin ağlıyordu ha?... Seviyor-
du demek! Fransa'dan istemiyerek
gidiyordu!

Uçak, gökyüzünde küçücük bir
nokta haline gelinceye kadar arka-
sından baktı. Kararını vermişti: İn-
giltere'ye gidecek ve gözleri yaşlı
sevgilisini bulacaktı. Allahtan ki,
adres vermeyi unutmamıştı. Evet e-
vet, hemen gidecekti! Ama nasıl o-
lacaaktı bu iş? Cebinde metelik yok-
tu! Akşam yemeği yiyeceği bile şüp-
heliydi.

Saat henüz sabahın onbiri... Gök-
yüzü berrak, Paris sokakları neşe
içinde. Önce çalışması gerekiyordu.
Sonra para biriktirmek, daha sonra
da İngiltere'ye gidip, onu bulmak...
Fakat hayalleri gerçekleştirmek, dü-
şünmek kadar kolay mıydı ya? Ay-
lar sürerdi bu iş. Hem insan yirmi
yaşında gelip geçici gönül maceralar-
ını öyle çabuk unutabilirdi ki...

— Ben, onu hiçbir zaman unuta-
mıyacağımı! diye geçirdi içinden.

Karmakarışık düşünceler arasın-
da yürürken, ara sıra kendisine iş
veren antikacının dükkânına geldi-
ğini farketti.

— Ooo, Biquet! diye bağır-
dı antikacı. Nerelerdesin bakalım?

Üz-
gün, sordu:

— Bana verecek bir işin var mı?
— Ne yazık ki, şimdilik yok.
— Çalışmaya öylesine ihtiyacım
var ki...

— Hayrola, bir şey mi var?

Bir solukta bütün macerasını an-
lattı. Sonra da:

— Ona tekrar kavuşmak için ça-
lışmaktan başka ne yapabilirim ki?
diye ilâve etti.

— Ümitsizliğe kapılma, diye tesel-
li etti antikacı. Her şey yapabilir-
sin. Hem yapmalısın da... Senin ya-
şındaki insan çaresiz kalır mı? Se-
nin yerinde olsam yemin ederim,
bir dakika bile tereddüt etmezdim.
Ne olursa olsun bir şeyler yapar,
hemen arkasından giderdim! Nasıl,
haklı değil miyim? Seni burada tu-

tan nedir? Hiç. Öyleyse ne duruyor-
sun?

— Bir şeyler yapmalıyım.

— Ne lâzımsa yap efendim. Ama
her ne olursa olsun yap ve git!

Bu sözleri söyleyen antikacı, az
önce yaptığı satıştan aldığı paraları
ağına kadar dolu olan kasaya yer-
leştiriyordu.

Delikanlı dükkândan çıkarken tek
şey düşünüyordu: Ne olursa olsun
bir şeyler yapmak!

Ertesi sabah çıkan gazetelerin hep-
si, soyulan bir antikacı dükkânın-
dan bahsediyorlardı. Hiçbir şeyi ka-
rıştırılmayan hırsız doğrucu kasaya
gitmiş, dükkândaki diğer kıymetli
eşyaya elini bile sürmemişti!

Bu olayın üstünden yirmi yıl geç-
miştir. Ve Biquet artık İngiliz tebalı
bir vatandaştır. Evlidir. Ama, Gwen-
dolin'le değil. Küçük bir atölyesi
vardır. Yüzü gibi ruhu da öylesine
değişmiştir ki... Gönülünde olduğu
gibi, alının ortasında da derin bir
gizgi vardır. Tam bir iş adamıdır
ve artık kadınların hoşlanacağı bir
tip olmadığını aklına bile getirme-
mektedir.

G. Bideau'dan çeviren:
Süheyla AYKUT

Reklâm, işlerinizi saat gibi yürütür

REKLÂM VE TANITMA FAALİYETLERİNİZİ
yurt içinde ve dışında
EN'ETKİLİ VE EN İSRAFSIZ ŞEKLİDE YÜRÜTMEK İÇİN
Kurumumuz hizmetlerinden faydalanınız

BASIN İLÂN KURUMU

Cağaloğlu, Türkocağı Cad. no. 1. kat: 3
Telefon: 27 66 00 - 27 66 01, İstanbul

(Basın : 60326 — 2)

Akbaba

Haftalık Siyasî Mizah Mecmuası

— SAHİBİ :
Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden:
Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer:
Akbaba Matbaası

Sekreter: Selâmi M. Yurdatap

Fiatı : 100 kuruştur.

MİLLETLER GÜLÜYOR

Cesaret

Söz dönmüş dolaşmış evlilik konusuna gelmişti. Kadınlar topluluğunun en şık kızlarından biri:

— Evleneceğim adamın bir kahraman olmasını isterim, de-yince fikir sahibinin bitmez tükenmez gönül maceralarını yakından bilen bir arkadaşı hemen cevabı yaptırdı:

— Hakhsın şekerim. Ele avuca sığmayan senin gibi bir kıza, ancak bir kahraman başa çıkabilir!

Usta doktor

Genç kadın, doktoruna:

— Şehirde arabası olmayan tek doktor sizsiniz, dedi. Sebebi nedir acaba?

Müşterisinin sözlerini iltifat kabul eden doktor:

— Bunca yıllık mesleki tecrübe-mendir efendim, dedi. Genç meslektaşlarımızın trafik kazasıyla vardıkları sonucu, ben sadece a-meliyat masasında alıyorum!

Yazısız

Suç

Yargıç, sanığa sordu:

— Patronunuzu tekme yumruk işten kovduğunuz doğru mu?

Sanık utançla mırıldandı:

— Doğru efendim.

— Neden yaptın?

— Üç ay önce yanına girmiştim efendim. İşe başlarken de, «Müessese benim değil, senin» demişti. Yetkime dayanarak kasadan birinci ay onbin frank çektim. İkinci ay onbeş bin frank çektim, üçüncü ay yirmibin frank çektim. Sonra baktım ki müessese iflâsa gidiyor, masrafı kısmak için patrona yol verdim!

Pişmanlık

Saint-Tropez'de yazı geçirmeye gelenler arasında genç ve güzel kadınlardan biri, lüks mağazalardan birine girdi. Yüzü solgun, hareketleri sınırlıydı. Müşterisini teskin etmek için diller döküp, kızgınlığının sebebini soran satıcı kıza:

— Kocamla kavga ettik, dedi.

— Tatilde böyle şeyler sık sık oluyor, diye cevap verdi satıcı kız. Galiba hava değişikliği etkiliyor insanı. Renginize, durumunuza bakılırsa, bu sebepsiz münakaşanın neden büyüdüğünü düşünüyor olmalısınız.

Genç kadın:

— Yok canım, dedi. Şimdi kocamın gönlünü almak için, kendime hangi pahalı hediyeyi seçsem diye düşünüyorum!

— Ehliyetimin içine senin düş altındaki çıplak resmini koymuştum!..

İskoçya'da bir olay

Kaldırımında yürüyen adam birdenbire yere yuvarlandı. Olayı görenler koşuştular. Bir kadın:

— Öldü! dedi.

Başka bir kadın sordu:

— Nabzını bile tutmadığınız halde öldüğünü nereden anladınız?

— Nabzını neden tutayım? dedi birinci kadın. Elimi cebine soktum, cüzdanını tuttum, kımıldamadı bile!

Nasihat

Kızına iyilerle kötülerini anlatıyordu. Kız bir ara:

— Biraz da kendi gençliğinizi hatırlayın anneciğim, dedi. Yirmi yaşındayken her halde siz de erkek arkadaşlarla gezerdiniz. Saçma dediğiniz hareketlerde hiç bulunmadınız mı?

— Ben, hiç saçma hareketlerde bulunmazdım, dedi kadın. Ama gezdiğim erkekler bulunurdu!

— Bu gece seni görmek istiyorum...
— Yaa, bütün gün gördüğün yetişmedi mi?

Çocuk akli

Küçük Anton ilk olarak trene binmişti. Trenin bir tünele girip çıkması ile önce karararı fakat kısa bir süre sonra aydınlanan çevresine bakıp:

— Vay canına!... diye fısıldadı annesinin kulağına. Ne çabuk sabahı oldu!

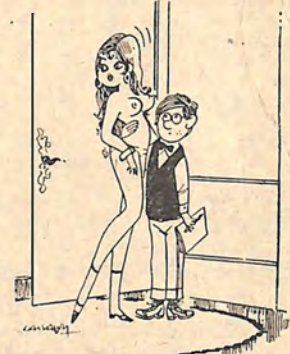
Gidiş

Evlendiklerinin ilk günü bir otomobil kazasında hayatlarını kaybetmişlerdi. Ahrete göçtüler. Karşılama meleği sordu:

— Buraya nasıl geldiniz?

Genç koca cevap verdi:

— Nasıl geldiğimi inanın ben de bilmiyorum. Arabayı ben kullanıyordum. Eşim, «Ver biraz da ben kullanayım» dedi, vermedim. İsrar etti, yine vermedim. «Direksiyonu bana verersen, gözümde melek gibi bir insan olursun» diye yalvardı. Dayanamadım, verdim ve nasıl oldu bilmiyorum, huzurumuza geldim!

— Küçük Corc gelmiş... Sekso-loji dersine yardım etmemi istiyor!

Futbol ve siyaset...

Geçenlerde televizyondaki bir mizah programında bir futbolcuyla mülakat yapan gazeteci:

— Şimdi hangi takımda oynuyorsunuz?

Diye sorunca, futbolcu:

— Vallahi, o kadar çok transfer oldum ki, şu anda hangi takım için oynadığımı toparlayamayacağım, cevabını verdi.

Bizde transfer olmaktan hangi parti için çalıştığını şaşırarak politikacılara ne kadar yavaş bir cevap değil mi?..

Küçük çapkın

Baba oğul parkta dolaşıyorlardı. Yanlarından geçen güzel vücutlu zenci kızdan bakışlarını ayıramayan küçük, babasına sordu:

— Bu kızın kalçaları da, yüzü gibi siyah mıdır?

Baba, ciddiyetle cevap verdi:

— Evet oğlum.

— Ya karnı?..

— Karnı da siyahtır.

— Kolları, göğüsleri?..

— Kolları, göğüsleri, bacakları, kısaca görünen görünmeyen her yeri siyahtır.

Babasına çapkınca göz kırpan çocuk:

— Sen de az değilmişsin ha!... dedi. Kızın her yerinin siyah olduğunu anlayınca kadar anneme kimbilir kaç kere, «Bir kaç gün sürecek bir iş gezisine çıkmak zorundayım şekerim» diye yalan söyledim!

BİR BEKÂRIN YILBAŞI GEÇESİ !

Dünyada Yeni Yıl

- NASIL NOEL BABA KIYAFETİ YAKIŞTI MI ?
- YAKIŞMASINA YAKIŞTI AMA, SAKIN SAKALI
ELE VEREYİM DEME !

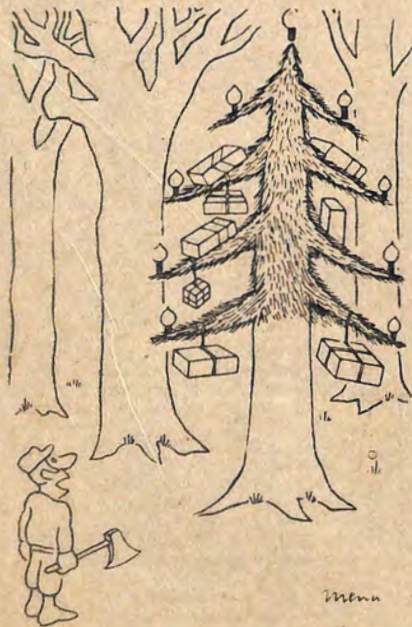
- NOEL BABANIN KIZAĞI
MI BOZULMUŞ ? HAYDİ
CANIM, BU OYUNLU GEÇEN
YIL DA OYNAMIŞLARDI !

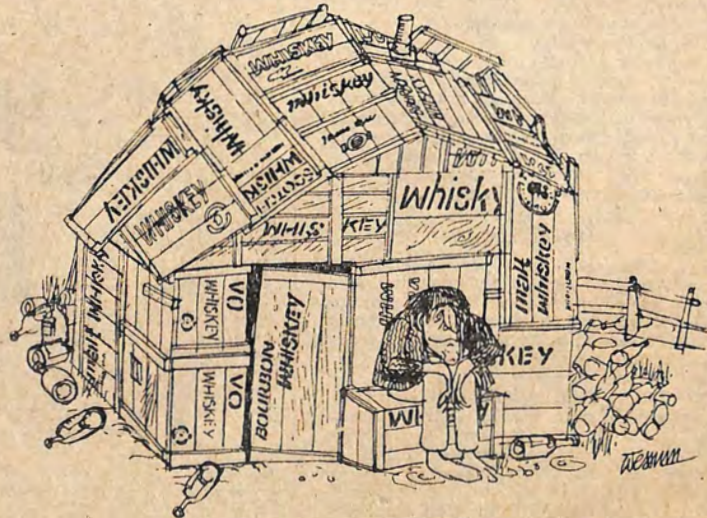
- NE VAR AYOL ? NOEL BABA
HEDİYESİNİ VERİYORDU !

- MERAK ETME SEVGİ
LİM, NOEL BABA
EN GÜZEL HEDİYESİNİ
SANA SAKLADI !

YAZISIZ

YAZISIZ

C-Vitaminli portakal özü

Oralet

Bir bardak suya bir kaşık
ORALET koyarak taze
portakal suyu içebilirsiniz

(Radar Reklâm : 1202 — 3)

Türk PIRELLI

çeşitli hizmetlerde **PIRELLI**

(Ak. : 4)

VB

Şansınız,
Başarınız
ve istikbaliniz,
Türkiye Vakıflar
Bankasında
açtıracağınız
hesapla
Gerçekleşir.

TÜRKİYE VAKIFLAR BANKASI

(Basın : 20446 - A - 11978 — 5)

Akbaba

Hattatlık Siyasal Mizah Mecmuası

SAHİBİ :
Ergin Ortaç
Yazı işlerini fiilen idare eden.
Kadri Yurdatap
Dizildiği ve basıldığı yer
Akbaba Matbaası
Sekreter: Selâmi M. Yurdatap
Abone bedeli: Yıllığı 50. Altı ay
lığı 25 lira. Yabancı memleket
lere yıllık 100, altı aylığı 50 lira
Uçak masrafı ayrıca alınır

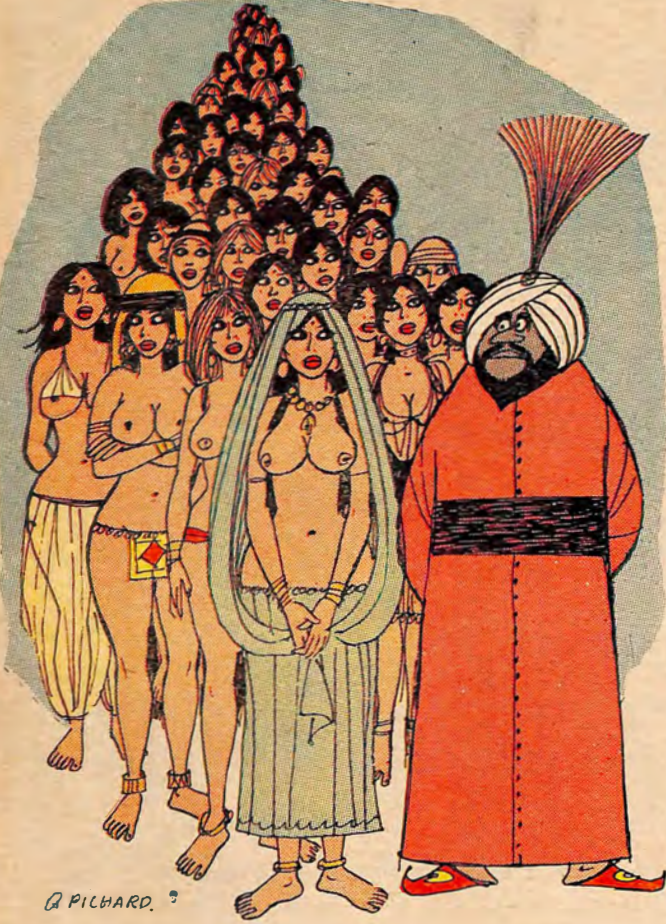
İDARE YERİ :
Divanyolu Klodfarer Caddesi
No. 8-10, Daire: 3. İstanbul
Telefon : 22 18 11

İLAN FİYATI : Kapak içi, san-
timi 25 lira, iç sayfalar 40
liradır.

Fiatı : 100 kuruştur.

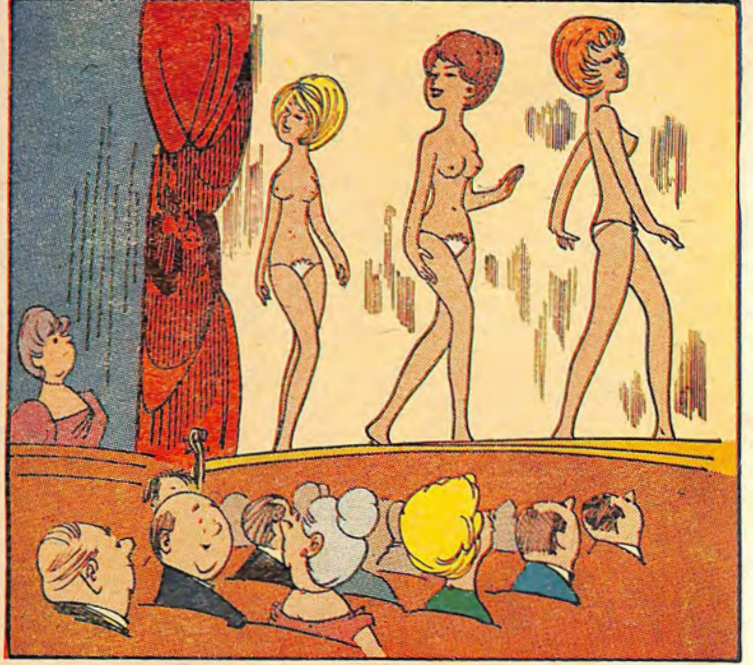
Bu gazete Basın ahlâk yasa-
sına uymayı taahhüt etmiştir.

Akbaba

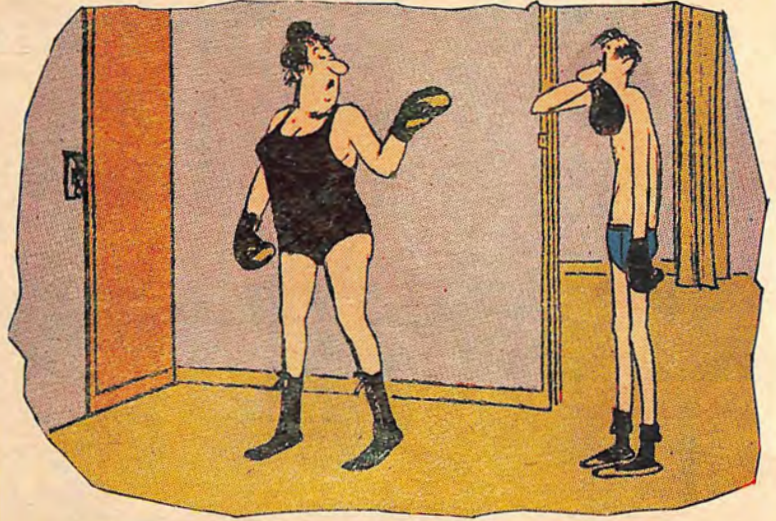

G. RICHARD.

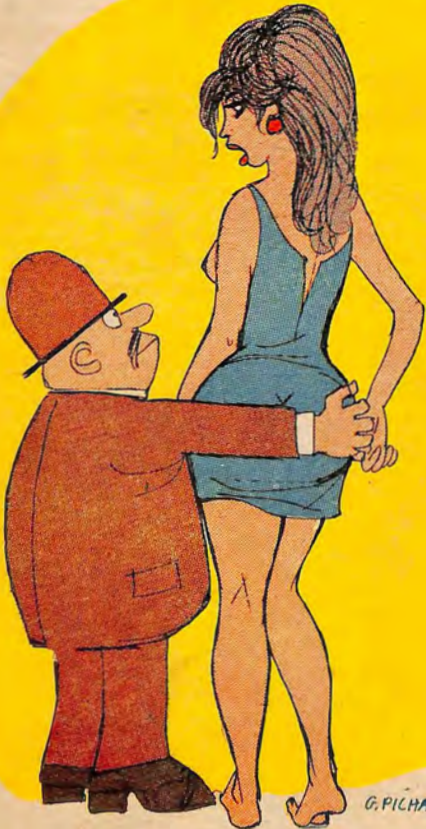
KIRK BİR KERE MAŞALLAH !..

- TABİİ ÇIPLAK OLURLAR,.. ONLARI GIYDIRMEK İÇİN MİLYONLAR LÂZİM !..

- KAPI ÇALINDI, HAFTAYM !..

G. RICHARD

- YOOO, BOYUNDAN BÜYÜK İŞLERE GİRİŞME BAKALIM !..

- YENİ BİR ZAM İÇİN BOŞUNA LİERASMA ...ÇÜNKÜ BENDEN ÇOK AYLIK ALIYORSUN !..